

ЖИТНОЗЪРНО

КН. 3. ☆ ГОДИНА СЕДМА ☆ 1933.

Умоляватъ се ония отъ абонатитѣ, които не сж внесли абонамента си, да сторятъ това въ най-скоро време.

Съ това тѣ ще улеснятъ редакцията въ редовното издаване на списанието.

Адресъ: сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

Пощ. кутия 271 — София.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

	* * *	Идването на ума.
2.		Пжтьтъ на ученика.
	* * *	Богомилството на западъ.
д-ръ Е. Рафаиловъ		Темпераменти.
Амри		Животъ и условия за здраве.
Михаелъ		Магическото значение на гладуването.
Учителътъ говори		Душата.
Ели		Езерото на душата.
Лия		Искахъ.
Georg Nordmann		Градинарътъ. — Следъ буря.
Инженеръ Р. Н.		Съвпадения.
	* * *	Вести
	* * *	L'Influence de l'énergie solaire.

S O M M A I R E

	* * *	La venue de la raison.
g.		Le chemin du disciple.
	* * *	Les Bogomiles en Occident.
D-r Eli Raphaïloff		Les tempéraments.
Amri		La vie et les conditions de la vie.
Michaël		La signification magique de la faim.
Le Maître parle		L'âme.
Eli		Le lac de l'âme.
Lia		Je voulais.
G. Nordmann		Le jardinier, Après la tempête.
Ingénieur R. N.		Coincidences.
	* * *	Nouvelles.
	* * *	L'Influence de l'énergie solaire.

Ж И Т Н О З ъ Р Н О

ГОД. VII.

КН. 3.

* * * * *

Идването на ума.

Ние живѣемъ въ свѣтъ, който е толкова известенъ, колкото и неизвестенъ. Въ това отношение животътъ е подобенъ на математиката. И въ математиката има задачи съ едно, две или повече неизвестни, които трѣбва да се решатъ. Повидимому човѣкъ мисли, че разбира живота, но въ края на краищата той вижда, че се намира предъ много нѣща неизвестни и неразбрани. Въ такова положение се намиратъ учения и простия, младия и стария, богатия и сиромаха. Когато младиятъ живѣе съ стария, той става тжженъ; когато стариятъ живѣе съ младия, и той става тжженъ. Защо? — Младиятъ има едни възгледи за живота, стариятъ има други възгледи. И двамата оставатъ неразбрани единъ за другъ. Това се дължи на две различни течения въ живота, които произвеждатъ два различни резултата. Тжжното, скръбното течение се произвежда отъ сърцето, което представя животъ на смѣни: радости и скърби, надежди и обезсърчения.

Човѣкъ е само онзи, който мисли. Онова въ човѣка, което само чувствува, безъ да мисли, то е животното, то е звѣрътъ въ него. Тѣй щото, истинскиятъ човѣкъ мисли право и не върши престѣпления. Когато се говори за човѣкъ, въ правъ смисълъ на думата, разбира се силниятъ, великиятъ човѣкъ, който никога не умира. Той е безсмъртенъ. Човѣкъ е подложенъ на видоизмѣнения, на промѣни, но той не умира. Може ли да се каже, че гжсеницата, при превръщането си въ пеперуда, умира? Гжсеницата минава отъ по-низко въ по-високо състояние, но тя не умира. Смъртта е най-голѣмото ограничение, въ което може да се постави нѣкое разумно същество. Животътъ е най-голѣмата свобода, въ която може да се постави разумниятъ човѣкъ. И смъртта е необходима, и животътъ е необходимъ. Смъртта, като ограничение, е необходима за животното, за звѣра въ човѣка. Той ще мине презъ най-тънката цевъ, каквато съществува въ живота. Предъ тази цевъ и злото се спира. То не може да мине отъ другата страна на смъртта, защото тамъ вече е животътъ на безсмъртието.

Следователно, всичко онова, което може да се тури въ действие, това е човѣкътъ. Това е неговата мисълъ, неговиятъ умъ. Единственото реално нѣщо за човѣка е неговиятъ умъ. Докато умътъ не дойде въ човѣка, докато човѣкъ не мисли, той не може да се измѣни. Докато умътъ не работи, прозорцитѣ на човѣшкото съзнание винаги ще бждатъ прашасали, и свѣтлината отвънъ не ще може да прониква въ него. При това положение, колкото и да иска човѣкъ да бжде радостенъ, той всѣкога ще бжде скърбенъ; колкото и да се стреми къмъ здравето, той всѣкога ще бжде боленъ. Такъвъ човѣкъ е врата за всички болести. Дойде ли умътъ въ него, той пречиства

кръвта, и какъвто микробъ попадне въ организъма му, ментално ще умре. Чистата кръвъ е първото условие за здравето. Като средства за пречистване на кръвта, има редъ максими, едни отъ които сж следнитѣ: отговаряй на умразата съ любовъ, на невѣрието съ вѣра, на насието съ свобода, на неправдата съ правда. Прахътъ отъ сърцето трѣбва да се изчисти, да могатъ свободно силитѣ на природата да прииждатъ, да чистятъ кръвта. Човѣкъ всѣки день трѣбва да възприема нѣщо ново отъ външния свѣтъ. Умътъ е онази велика сила, която възприема енергиитѣ отъ природата, обработва ги, като задържа частъ отъ тѣхъ за себе си, а останалитѣ изпраща навънъ. Между човѣка и природата сществуватъ известни отношения, които трѣбва да бждатъ правилни, хармонични. Едно е нужно да се знае: природата е впргнала на работа всички хора, даже и най-лошитѣ. Като работятъ за нея, тѣ едновременно съ това работятъ и за себе си. Както фабриkitѣ и леярницитѣ работятъ за човѣка, така и хората, добри и лоши, работятъ за природата. Както ние търпимъ всички несподи и неудобства на фабриkitѣ, съ тѣхнитѣ вредни газове, така и природата търпи лошитѣ хора съ тѣхнитѣ неправилни мисли и чувства. Фабриkitѣ трѣбва да иматъ високи кумини, да изхвърлятъ навънъ газоветѣ, които се образуватъ въ тѣхъ, да не става нѣкакво подпушване. Хората трѣбва да иматъ филтри, съ които да пресѣватъ мислитѣ и чувствата си, да ги сортиратъ, да не става нѣкакво вътрешно подпушване въ тѣхъ. Щомъ умътъ дойде въ човѣка, всѣко нѣщо въ него отива на своето мѣсто. Ако умътъ не функционира заедно съ сърцето на човѣка, той нищо не може да постигне. Само умътъ е въ състояние да се справи съ противоречията на сърцето. Сърцето представя гжстото течение въ природата, или венозната кръвъ въ човѣка. Умътъ представя рѣдкото течение, или артериалната кръвъ. Ако венозната кръвъ не се пречиства въ свещения огънь на ума, и кръвообрѣщението не става правилно.

Когато умътъ въ човѣка се пробуди и почне да работи, ние имаме човѣкъ, който е научилъ първитѣ букви отъ езика на Великата природа. Той знае вече, де сж скрити всичкитѣ богатства; той знае, де се намира най-хубавото жито, де виреятъ най-хубавитѣ плодове. Той знае, де се намира елексира на живота. Щомъ висшиятъ умъ дойде у човѣка, всички страдания и противоречия въ него изчезватъ. Този човѣкъ свободно може да се повѣри на своя умъ, защото той ржководи неговата ждба. Само умътъ е въ сила да спаси човѣка.

Когато умътъ дойде въ човѣка, той ще си зададе въпроса: Що да сторя, за да придобия вѣчния животъ? Отговорътъ на този въпросъ се крие въ работата на самия умъ. Висшиятъ умъ въ човѣка е нареченъ „мълчаливиятъ“, който заема най-малкото мѣстенце. Той седи, наблюдава, ржководи. Само най-тънкото ухо е въ състояние да схване тихия гласъ на ума. Сърцето се бушува, вълнува, търси изходенъ пжтъ. Умътъ мълчаливо работи, помага на човѣка, освобождава го отъ страданията. Когато висшиятъ умъ дойде въ човѣка, той ще му покаже, какъ може да се роди изново, какъ може да придобие безсмъртието.

Пътът на ученика.

За да изследват химическите свойства на известни съединения, за да открие присъствието на известни специфични вещества във тях, химиците прибъгват до различни реактиви. Българините, да речемъ, се характеризират съ редица цвѣтни и утаечни реакции. Отъ даденъ реактивъ нѣкои бългъци се багрятъ карминово червено, отъ други реактиви се багрятъ мораво, отъ трети — желто или зелено.

По тия цвѣтове се сѣди за присъствието на единъ или другъ видъ бългъци въ органическите вещества, за наличиостта на този или она элементъ въ тяхната молекула.

Знайно е, освенъ туй, че всѣки видъ отъ растителното или животинско царство, дори всѣки отдѣленъ индивидъ, тъканъ, органъ се характеризиратъ съ присъствието на известни специфични за тяхъ вещества, по които тѣ могатъ сигурно да се разпознаватъ. Това сж нѣщо като органически константи, които индивидуализиратъ даденъ индивидъ, тъй както общото уравнение на коничните сѣчения, да речемъ, се индивидуализира, ако дадемъ на коефициентите опредѣлени числени стойности.

Въ психологичния свѣтъ или свѣта на съзнанията владѣятъ аналогични закони. И тамъ имаме разпадане на психологични групи, и тамъ имаме „индивидуализиращи коефициенти“, и тамъ има „реактиви“, чрезъ които може да се разкриятъ скритите сили на съзнанието, да се опредѣли неговото ниво, сродства, принадлежностъ къмъ една или друга група и пр.

За да познае що се крие въ съзнанието на единъ човѣкъ, до какво разбиране на живота той е стигналъ, за да подложи на изпитъ неговия умъ, сърце и воля, Живата Природа си служи съ две мощни групи реактиви, които ние наричаме съ общите думи: страдание и зло. Надали има по-силни средства за създаване на реакции въ живота на хората, па изобщо и на всички живи същества, отъ страданията и злото.

Искашъ ли, следователно, да видишъ какво представя единъ човѣкъ, искашъ ли да опредѣлишъ нивото и широтата на неговото съзнание, наблюдавай го какъ страда и какъ се отнася къмъ злото. По отношение на тия две мощни групи реактиви, човѣците се разпадатъ на известни категории, досущъ така както и химичните вещества, да речемъ, се разпадатъ на категории по отношение на известни химически и физически реактиви.

Този начинъ за изследване на хората, спадащъ къмъ онзи дѣлъ отъ живата Психология, който бихме могли да наречемъ психологична химия, е много по-тънъкъ, много по-дълбокъ и по-сложенъ отъ она, съ който си служи обикновената химия.

За да дамъ едно бѣгло понятие за ония ясни и очебийни резултати до който идва „психологичната химия“ въ своите изследвания върху действието на поменатите по-горе „реактиви“, ще опиша накратко четири биопсихични типа, четири типа човѣшки съзнания или четири степени на еволюиращото съзнание, така както ги е далъ Учителътъ въ една своя лекция, „Пътът на ученика“.

Въ нея той разпредѣля хората на четири групи: старозавѣтни, новозавѣтни, праведни и ученици. Тѣзи названия, които звучатъ малко библейски, може би не сж дотамъ изразителни за нѣкои, но тѣ ще да сж употребени, за да събудятъ образи, представи и асоциации, близки за оня кръгъ слушатели, които проучватъ отъ едно по-друго — не чисто религиозно — гледище свещенитѣ Писания.

„Когато дойдатъ страданията и противоречията въ живота — казва Учителътъ — старозавѣтнитѣ се озлобяватъ и ожесточаватъ, новозавѣтнитѣ се съмняватъ и съблазняватъ, праведнитѣ се огорчаватъ, а ученикътъ се радва и се учи, защото знае, че всѣко противоречие е една велика задача въ живота му, която той трѣбва да разреши. Тия противоречия не сж само случайни и откъслечни факти, както нѣкои ги наричатъ, а сж резултатъ отъ тѣзи четири вида животъ, които текатъ въ нашия организъмъ. Старозавѣтниятъ животъ тече въ стомаха и червата. Вие не можете да го избѣгнете. Новозавѣтниятъ животъ тече въ вашитѣ дробозе, въ вашата симпатична нервна система, въ слънчевия вжзелъ. Животътъ на праведния обхваща долнитѣ слоеве на мозъка, а животътъ, който обуславя „Пътътъ на ученика“, тече въ висшитѣ слоеве на мозъка. Той е заелъ най-хубавото мѣсто. Затова този животъ представя идеалното въ човѣка.

„Мнозина хора отъ разнитѣ епохи сж се стремили да примирятъ всички тия течения въ живота и да отстранятъ противоречията, които се явяватъ като тѣхни естествени резултати. Обаче резултатитѣ на тия животи сж сами по себе си непримирими.

„Тия резултати не сж нѣкакви грѣхове. Това сж естествени състояния, презъ които всички хора минаватъ. Това сж култури, които сж съществували въ миналото. По липса на други термини, ние употребяваме думитѣ старозавѣтенъ, новозавѣтенъ, праведенъ и ученикъ.

„Вие обаче, не сте нито старозавѣтния човѣкъ, нито новозавѣтния или праведния. Не смѣсвайте вашата личностъ, вашето временно разбиране на живота съ дълбокитѣ стремежи на вашата душа.

„Когато говоримъ за старозавѣтенъ и т. н. животи, ние подразбираме общи, колективни течения на човѣшкото съзнание: това сж възгледитѣ на всички хора отъ миналото“.

Въ цитиранитѣ дотукъ думи на Учителя сж дадени основнитѣ реакции къмъ страданието и противоречията въ живота на четиритѣ типа, а сжщо така сж бѣгло набелѣзани тѣхнитѣ дълбоки психологични основи и биологичнитѣ имъ корелации. Дадени сж четиритѣ плоскости, въ които лежатъ центроветѣ на тѣхното съзнание.

За да изпъкне по-ярко образа на тия психологични типове, ще прецизирамъ нѣкои и други основни тѣхни черти.

Основенъ стремежъ на старозавѣтнитѣ хора тукъ на земята е да придобиятъ богатство, блага за да живѣятъ охолно, „да ядатъ и пиятъ“. Да завъртятъ домъ, да оставятъ родъ. Тѣ схващатъ свѣта като „борба за животъ“, а човѣка, като бездушно тѣло, като най-високо развито животно, което се ръководи главно отъ своитѣ инстинкти и страсти: затова върховенъ богъ имъ е силата. Служатъ си на всѣка крачка съ насилието. Признаватъ въ сжщностъ само „юмручното право“, „правото на силния“ и войната като неговъ изразъ. Основенъ

законъ въ личнитѣ имѣ отношения е „око за око, зжбъ за зжбъ“. Отъ всѣка обида тѣ се ожесточаватъ, въ тѣхъ кипва желание за мъсть и лична саморазправа. Боговетѣ имѣ сж: „истукани“, „идоли“, на които тѣ принасятъ жертвоприношения. (Въ модеренъ преводъ: „силнитѣ личности“, „диктаторитѣ“ и на които тѣ кадятъ темяна, и които често ги подтикатъ къмъ „човѣшки жертвоприношения“!).

Новозавѣтнитѣ хора сж хора на вѣрванията, хора на чувствата. Тѣ иматъ едно чисто афективно отношение къмъ свѣта. У тѣхъ ставатъ бързи смѣни въ настроенията — тѣ минаватъ отъ въодушевление къмъ депресии, отъ вѣра къмъ безвѣрие. Тѣ схващатъ свѣта като борба на добро и зло, на Бога и дявола. Затова постоянно ги занимава проблема за „съблазнитѣ“, „изкушенията“ и „грѣха“. Най-висока социална добродѣтел е благотворителността, „правенето добрини“, за „спасение на душата“. Усърдно се стремятъ да разпространяватъ вѣрата си — „мисионерство“.

Праведнитѣ — туй сж хората на наши дни. Хората на установения държавенъ строй, на установения правовъ редъ — съ неговитѣ институти, иерархия и бюрокрация. Тукъ правото принадлежи на мнозинството, съставено теоритично отъ свободно самоопредѣлени индивиди въ името на една политическа идеология или партийна програма. Личността е свободна да избере професия и социално положение въ границитѣ на правнитѣ, социални и етически норми. Върховенъ императивъ на нейнитѣ действия е дългътъ, а върховенъ дългъ — изпълнението на законитѣ.

Религията е догматично-ритуаленъ институтъ.

Праведнитѣ сж хора съ силно развити лични чувства. Всѣко явно нахърняване на тѣхното достоинство е съпроводено съ извѣстно „огорчение“, което води следъ себе си нужда отъ законна самозащита и реабилитация.

Нѣма да се спирамъ да развивамъ по-нататкъ чѣртитѣ на тия типове, нито да разкривамъ психологичното съдържание на думитѣ и терминитѣ, които сж характеризиратъ тѣхнитѣ понятия за животъ. Създаването на извѣстни термини не е случайно. За психолога, тѣ сж кристализация на цѣли вътрешни комплекси, крайни формули на една сложна и многостранна дейность.

Ще кажа само още нѣколко думи за тѣзи три типа, които се движатъ въ сферата на личния животъ и ограниченото съзнание.

Старозавѣтнитѣ заробватъ съ сила, съ насилие. Тѣ оковаватъ тѣлото.

Новозавѣтнитѣ — съ вѣрванията си, съ своето вѣрую, обвързвайки чувствата.

Праведнитѣ обвързватъ съ законъ. Тѣ оковаватъ ума.

Остава да кажа нѣкоя и друга дума за ученика, чийто типъ сега се създава, и чийто пѣтъ, потайно следвамъ досега въ Мистериитѣ и храмоветѣ на Посвещение, сега се очертава навънъ.

Ще оставя Учителътъ да говори:

„По какво се познава ученикътъ? Ще познаете ученика по следнитѣ качества: той носи въ себе си една мека свѣтлина, която не предизвиква никакво дразнене на очитѣ. Той говори съ толкова мекъ тонъ, че никога не дразни ухото. Той ще те нахрани съ такава храна,

че никого нѣма да разстрои стомаха ти, нито да развали вкуса ти. Разбирайте тия нѣща не по форма, но по вътрешенъ смисълъ. Когато дойдете до оная радостъ, която изхвърля всички противоречия вънъ отъ васъ, вие сте сисѣгнали една малка частъ отъ живота на ученика. Тази радостъ показва, какви трѣбва да бъдете като ученици.

„Ученикътъ има вече една реална опитностъ, той има една разумна връзка съ невидимия свѣтъ, понеже е миналъ презъ тритѣ етапа на живота: презъ старозавѣтния животъ, презъ новозавѣтния и презъ живота на праведния. Сега вече той влиза въ „пѣтя на ученика“, въ който пѣтя трѣбва да има други схващания и възгледи за живота. И самоотричането, за което говори Христосъ, подразбира, да се самоотрече човѣкъ отъ живота на старозавѣтнитѣ, да се отрече отъ живота на новозавѣтнитѣ, отъ живота на праведнитѣ.

„Всичкитѣ ученици на Всемирното Бѣло Братство сж живѣли и между старозавѣтнитѣ и между новозавѣтнитѣ. Днесъ тѣ живѣятъ и между праведнитѣ.

„Отъ гледището на ученика, ние не критикуваме абсолютно никого, ние не правимъ никакви операции. Отъ това гледище, ние не морализираме никого, не казваме, че този е кривъ, онзи правъ. Ние абсолютно не се занимаваме съ погрѣшкитѣ на хората. Тѣ не съществуватъ за насъ. За насъ съществува само правилниятъ животъ — животътъ на Любовта. Азъ казвамъ: Богъ е Богъ на Любовта, на Свѣтлината, на Мира и на Радостта. Следователно, това сж качества и на ученика. Вамъ ви трѣбва Любовь, но не безъ Свѣтлина, вамъ ви трѣбва Свѣтлина, но не безъ Миръ, вамъ ви трѣбва Миръ, но не безъ Радостъ. Трѣбва ви Любовь съ Свѣтлина, Свѣтлина съ Миръ, Миръ съ Радостъ. Всичко това е свързано въ едно цѣло. Туй не е нѣкакъвъ идеалъ за вѣчността, той може да се постигне още днесъ“.

Така очертава Учителътъ Пѣтя на Ученика.

2.

✧ * * * * * ✧ * * * * * ✧ * * * * * ✧ * * * * * ✧ * * * * * ✧ * * * * * ✧ * * * * * ✧ * * * * * ✧ * * * * * ✧ * * * * *

Богомилството на западъ.

Въ България въ началото на 10 вѣкъ възниква богомилското движение, което бързо се разпространява въ другитѣ страни на Балканския полуостровъ и после преминава и по-далечъ: въ Италия, Франция, Германия, Англия, Испания и пр. Богомилството не е пренесено отъ друга страна въ България. То иде тукъ направо отъ центъра на Всемирното Бѣло Братство. Въ славянството трѣбва да се търси неговата люлка. Богомилитѣ въ разни страни се наричали съ разни имена: богомили, катарии, патарени, албигойци, българи и пр.

Богомилството отъ рано се разпространи въ Далмация и Босна. Въ Далмация центърътъ на богомилското движение билъ гр. Трогиръ, който билъ въ оживени сношения съ Италия. Този градъ билъ главниятъ посрѣдникъ за разпространението на богомилството въ Италия.

Оживенитѣ сношения между България и Италия се доказватъ отъ много факти. Между другото това показва и разпространението на имена отъ български произходъ въ северна Италия. Въ окръжка Туринъ въ 1047 г. се споменава за една мѣстностъ, наречена *Bulgago*.

Споменава се въ 1116 г. единъ благородникъ въ Туринъ на име Bulgarello. Въ окръга Верчели въ 1149 г. срещахме замъкъ на име Bulgago. Въ 1231 г. се споменава въ Италия единъ благородникъ на име De Bulgago.

Въ Италия богомилството прониква за пръвъ пътъ къмъ края на 10 вѣкъ. Първото по-силно изявяване на богомилството въ Италия е било къмъ 1030—1035 г.. Замъкътъ Монтефорте е билъ тогавъ главниятъ центъръ на богомилството въ Италия съ ръководителъ Жираръ.*) Билъ устроенъ походъ противъ Монтефорте. Следъ превземането му, заловенитѣ били закарани въ Милано и тамъ изгорени на обща клада. Тѣ съ радостъ отишли на кладата. Но въпрѣки пречкитѣ богомилството се разпространило въ Ломбардия и въ 12 вѣкъ то е било вече доста силно тамъ. Въ 1200 година папа Инокентий III поржчалъ на гр. Витерба да вземе мѣрки противъ богомилитѣ. Въпрѣки това тѣ били избрани въ 1205 г. за консули на града, и даже съвършениятъ Шатиниози билъ избранъ за камериеръ. Въ 1220 г. въ Тоскана е имало вече около 50 души съвършени. Папа Онорий III въ 1220 г. заповѣдалъ на италианскитѣ градове да изгонватъ богомилитѣ, но изгоненитѣ богомили после пакъ били повиквани и имъ връщали имотитѣ, понеже имали привърженици въ висшитѣ крѣгове. Въ нѣкои градове, като напр. Ривола и други, жителитѣ освобождавали затворенитѣ богомили. Въпрѣки преследванията, най-благороднитѣ граждани на Милано били богомили, давали убежище на съвършенитѣ, помагали за отваряне на училища и салони за събрания. Богомилитѣ сж имали голѣмъ успѣхъ въ Флоренция. Въ 1212 г. тѣ сж имали тамъ единъ ръководителъ, който опжтвалъ богомилскитѣ общества въ околнитѣ градове; тѣ сж имали и цвѣтуще училище въ Поджибонси.

Въ това време богомилството проникнало и въ Неаполъ. Въ 1224 г. то било пренесено тамъ отъ лица, дошли отъ Ломбардия, дето е билъ главниятъ центъръ на богомилството въ Италия. Въ 1231 г. били констатирани много богомили въ Римъ, както духовници, така и миряни, както мъже, така и жени. При преследванията после мнозина отъ тѣхъ загинали въ пламъцитѣ.

Въ 1231 г. папа Григорий IX учредилъ въ Флоренция инквизицията противъ богомилитѣ и повѣрилъ тая работа на доминиканцитѣ. Въ 1233 г. се въвежда инквизицията и въ Ломбардия. Въ 1254 г. папа Инокентий IV обявилъ кръстоносенъ походъ противъ богомилитѣ въ Италия. Къмъ края на 13 вѣкъ богомилитѣ се явяватъ вече и въ Сицилия.

Отъ Италия богомилството преминало въ Франция, дето имаме първитѣ му следи въ последнитѣ години на 10 вѣкъ. Италиянецътъ Гундулфъ го е пренесълъ тамъ. Въодушевени апостоли мъже и жени — тайно го разпространявали въ Франция отъ провинция въ провинция, както въ градоветѣ, така и въ селата. Въ Франция това движение, което се наричало албигойство, направи голѣмъ

*) Когато Жираръ билъ повиканъ на разпитъ отъ архиепископа, той заявилъ, че не яде месо и че признава Бога, който е създалъ всичко и чрезъ Когото всичко сществува. Отъ това виждаме, че тукъ нѣмаме никакъвъ дуализъмъ. И два вѣка по-късно албигойцитѣ отговарятъ по сщия начинъ, че Богъ е създалъ и крепи всичко.

напредък. Най-първо тамъ богомилството се разпространява въ провинцията Аквитания, дето гр. Тулуза става центъръ на движението; и отъ тамъ то се разпространило въ всички области на югъ отъ р. Лоара. Въ 1022 г. богомилството било разпространено вече почти въ всички френски области. Благородници, хора изъ народнитѣ маси, духовници и пр., отличаващи се съ своята религиозностъ и ученостъ, сж ставали негови привърженици. Голѣма частъ отъ гр. Орлеанъ преминала къмъ богомилството; отъ тамъ пращали хора да разпространяватъ тѣзи идеи въ околнитѣ градове. Въ областъта Шампанъ главенъ богомилски центъръ билъ замъкътъ Монвимеръ. Въ областъта Перигоръ богомилството проникнало въ много замъци, отъ които замъкътъ Монфоръ билъ важно богомилско огнище. Много души се отказвали отъ своя дотогавашенъ животъ, за да живѣятъ чистия животъ на съвършенитѣ.

Много думи и изрази, останали въ Франция, показватъ произхода на богомилството. Напр. срѣдновековниятъ писателъ Робертъ Алтисиодъ нарича албигойството „*bulgarogum haeresis*“. Даже нѣкои наричали албигойцитѣ въ Франция „българи“, понеже страната, отъ която изхождало движението, е била България. По-послетая дума се съкратява на „бугри“. Даже срѣдновековниятъ писателъ Вилхардуенъ нарича България Бугрия. Срѣдновековниятъ писателъ Стеф. де Белавила казва: „*Burgari, quia latibulum eorum speciale est in Burgaria*“.

Българинътъ Никита въ 1167 г. отива отъ Балк. полуостровъ въ Ломбардия и отъ тамъ заедно съ Марко, богомилъ отъ Ломбария, отишълъ въ Франция, дето е присѣствувалъ въ Сенъ-Феликсъ-де Караманъ (Тулузко графство) на съборъ, въ който е държалъ речъ. Французинътъ Юлианъ Палмие дошълъ въ България, дето престоилъ известно време и следъ това се върналъ въ гр. Алби (Франция), и тогазъ почти цѣлиятъ този градъ приелъ богомилството.

Въ 1220 г. отъ България отишълъ въ Франция пратеникъ, за да окуражи тамошнитѣ албигойци и да имъ даде съветъ при силни гонения да потърсятъ убежище въ България. Инквизицията и другитѣ мѣрки на църквата били насочени не само противъ богомилитѣ, но и противъ другитѣ свободни идейни движения, обаче, тѣ били учредени първоначално противъ богомилството и последното даде сравнително най-много жертви на инквизицията.

Въ 1178 г. се обявилъ първиятъ кръстоносенъ походъ противъ френскитѣ богомили; той билъ придруженъ съ голѣма жестокостъ. По-после противъ тѣхъ билъ обявенъ втори кръстоносенъ походъ, който билъ по-продължителенъ и който съставлява една отъ най-кръвавитѣ епохи въ историята.

Въ 1227 г. се създали инквизиционнитѣ комисии, които имали право да арестуватъ богомилитѣ. А въ 1232 г. се учредила инквизицията въ Франция. Лица, чието богомилство се откривало следъ смъртъта имъ, били разравяни и тѣлата имъ хвърляни въ пламъцитѣ по силата на наредбитѣ на папа Иннокентий III и наследницитѣ му. Разровениятъ трупъ билъ влаченъ по улицитѣ на града, предшествуванъ отъ глашатай, който викалъ на населението; „Който така прави, така ще загине“.

Къмъ края на кръстоноснитѣ походи едно отъ последнитѣ убежища на албигойцитѣ въ Франция биль Монсегюръ. Той падналь въ 1244 г., и тогазъ 200 души съвършени, живущи тамъ, били изгорени отъ инквизицията безъ сждъ. Тогазъ много албигойци избѣгали отъ Франция въ съседнитѣ страни и занесли новитѣ идеи.*)

Богомилитѣ въ разнитѣ страни въ епохитѣ на преследване правѣла събранията си въ замъци, колиби, планини, гори, полета, долини, пещери, а тамъ дето имали по-голѣма свобода, имали специални салони за събрания, както напр. въ южна Франция въ епохитѣ на затишието.

При най-голѣмитѣ преследвания въ Франция, както и въ България и другитѣ страни, събранията били нощни. Въ 1284 г. Еймерикъ Баро и Понсъ Фогасие обикаляли околноститѣ на Тулуза и ржководѣли нощнитѣ събрания. Презъ деня съвършенитѣ се криели въ горитѣ или пещеритѣ, отъ дето излизали нощно време, за да проповѣдватъ на вѣрнитѣ. Младежи дежурели при вратитѣ на събранието, и при най-малкъ знакъ за опасностъ богомилитѣ се отегляли, ржководени отъ преданни водачи. Тайната, съ която трѣбвало да се заобикаля движението, го правѣло още по-привлекателно и удвоявала силата на устойчивостъта имъ.

Въ Германия богомилството проникнало презъ Унгария, Италия, Фландрия, и сжщо така и отъ Франция следъ избѣгването отъ тамъ на гоненитѣ албигойци. Въ 12 вѣкъ виждаме вече доста силно богомилско движение въ Кьолнъ. Тамъ то е било пренесено отъ Фландрия или Франция.

Тогазъ е имало вече богомилски общества въ Швейцария, Саксония, Бавария. Но изобщо богомилското движение въ Германия е било по-слабо, отколкото въ Италия и Франция. Въ 1167 г. въ Кьолнската катедрала повикали богомилитѣ и единъ виденъ богословъ Екбертъ влѣзълъ въ споръ съ тѣхъ, и следъ това били изгорени на кладата; тѣ отишли на кладата съ радость и ентузиязъмъ. Единъ отъ тѣхъ, Арнолдъ, когато вече пламъцитѣ го обгръщали, казалъ на съмишленицитѣ си: „Братя, бждете твърди въ своята вѣра; отъ този день вие сте съединени съ мжченичеството на Христа.“ Въ гр. Бонъ на кладата били изгорени много богомили, споменава се за Теодорихъ и много други.

Въ Германия най-силно е било богомилското общество въ Бавария. Тамъ е имало около 40 богомилски кржжочи; много отъ тѣхъ сж имали свои училища. Въ Австрия, особено въ Виена, е имало сжщо така богомили, които били въ свръзка съ тѣзи въ Далмация и Ломбардия. И Вестфалскитѣ богомили имали свои училища.

Въ 1231 г. по заповѣдъ на папата доминиканцитѣ въ Вюрцбургъ учредили инквизицията съ клонове въ цѣла Германия. Императоръ Фридрихъ я взелъ подъ свое покровителство. Били изгаряни много богомили, принадлежащи на всички класи, отъ двата пола и отъ разни възрасти. Тѣ били пращани на кладата безъ присжда, съ лъжливи свидетели.

*) Вижъ Döllinger: *Sektengeschichte*; C. Smidt: „*Histoire et doctrines des cathares ou albigeois*“, Karl Kiesewetter: „*Histoire de l'ordre de la Rose — croix*“ (d'après les archives de l'ordre).

Сродно движение на богомилството въ Германия било „Братството на свободния духъ.“ И даже нѣмало въ нѣкои отношения точна граница между тѣзи две течения. И следъ кървавото опустошение всрѣдъ нѣмското богомилство, богомилскиятъ духъ билъ пренесенъ въ това „Братство на свободния духъ“, което продължило работата въ това направление.

Богомилството по-слабо се разпространило въ Англия. Въ 1159 г. нѣкой си Жераръ съ около 30 души свои съмишленици, мъже и жени, отъ континента се преселили въ Англия, за да се спасятъ отъ преследванията, и се установили въ Оксфордъ. Тамъ спечелили доста привърженици чрезъ чистотата на своя животъ. Царьтъ заповѣдалъ да ударятъ на челата имъ печатъ съ нажежено желѣзо, да ги изгонятъ и никой да не ги приема. Мнозина отъ тѣхъ загинали на кладата.

Въ Испания богомилството се е разпространило въ северната и частъ, съседна съ Франция: Арагония, Каталония, Леонъ, Навара. Въ 12 и въ началото на 13 вѣкъ идѣли свършени отъ Франция, за да проповѣдватъ. Папа Григорий IX въвелъ инквизицията въ Испания за борба противъ богомилитѣ. Много отъ тѣхъ били изпратени на кладата.

Казахме по-рано, че богомилитѣ се дѣлѣли на 3 кръга: свършени, вѣрующии и слушатели. Вѣрующитѣ се приемали въ кръга на свършенитѣ следъ издържането на много изпити. Понеже животътъ на свършенитѣ билъ строгъ, опростенъ, то броятъ имъ билъ ограниченъ. А пъкъ броятъ на вѣрующитѣ билъ много по-голѣмъ. Благоговението имъ къмъ свършенитѣ било безгранично. Вѣрующитѣ могли да се женятъ, да притежаватъ частни богатства, да ходятъ на война, да се хранятъ, съ каквото искатъ и пр. Тѣ не сж били минали презъ посвещение.

Писателътъ Сакони казва, че въ цѣла Европа е имало къмъ 1250 година около 4,000 свършени, мъже и жени. Преди това броятъ имъ билъ по-голѣмъ. Този брой намалѣлъ следъ кръстоноснитѣ походи срещу албигойцитѣ и чрезъ изгарянията отъ италиянската и френската инквизиции. Въ 1241 г само въ цѣла Ломбардия се споменаватъ, че имало около 2,000 души свършени. Споменава се, че въ гр. Верона тѣ сж били около 150 души.

Въ време на гоненията актътъ за приемане въ кръга на свършенитѣ ставалъ при най-голѣма тайна презъ нощта, и гледали да не се узнае това отъ противниците.

Свършенитѣ били наричани още „Божии приятели“, добри хора“, „утешенитѣ“. Католицитѣ се страхували отъ тѣхъ повече, отколкото отъ представителитѣ на всички други идейни движения. Терминътъ „Катарии“ подхожда въ сжщностъ за тѣхъ, (отъ „Катарсисъ“ — чистота). Привилегията, която имали, далечъ не ги карали да прекарватъ днитѣ си въ тишина и спокойствие. Тѣхното съзнание ги подбуждало къмъ трудни задачи и къмъ най-голѣмо упростиаване на живота. Тѣ пжтували отъ мѣсто на мѣсто, за да ръководятъ събранията на братството, за да проповѣдватъ и обучаватъ, да насърдчаватъ вѣрующитѣ. Тѣ искали да подражаватъ апостолитѣ Христови въ лишенията и страданията при неуморната работа за разпространение на идеитѣ.

Тѣ не притежавали никакъвъ имотъ. Живѣли въ общежитие. Предавали на братското общежитие всичкия си имотъ. Всички тѣзи имоти образували общо притежание. Къмъ братското общежитие се прибавяли и подаръцитѣ и вноскитѣ, които тѣ получавали отъ вѣрующитѣ или отъ тѣзи, които тѣ излѣкували. Споредъ средновековния писателъ Перегринусъ Просцианусъ едно основно положение на богомилитѣ е било, да не притежаватъ нищо за себе си, а за общежитието. Тѣ искали да се повърнатъ къмъ живота на първитѣ християни.

Животътъ на съвършенитѣ е билъ животъ святъ, — животъ на пълно самоотричане за човѣчеството. Въ известни времена тѣ прекарвали въ постъ. Ето какво казвали тѣ за себе си: „Ние водимъ животъ суровъ и скитнишки. Тичаме отъ градъ на градъ, подобно на овци всрѣдъ вълци. Страдаме отъ преследванията, както апостолитѣ и мъченицитѣ. Животътъ ни е прекаранъ въ въздържание, молитва и работа непрестанна. Но всичко това е лесно, защото ние не сме вече отъ този свѣтъ“.*)

При пътуване тѣ носѣли съ себе си една торба съ новия завѣтъ, който не ги напущаль никога. Тѣ имали специаленъ знакъ и специална дума за познаване единъ други. Домовѣтъ, въ които живѣли съвършени, носѣли тайни знаци, които окото на единъ богомилъ можель да разпознае.

Имало и жени съвършени. Тѣ не пътували както братята, а живѣли или сами или повече въ общо жилище и се занимавали съ ръчна работа, възпитание на девици или съ беднитѣ и болнитѣ. Съвършенитѣ се ползували съ голѣмо уважение отъ вѣрующитѣ въ братството и отъ населението, всрѣдъ което живѣли. Богомилитѣ се наричали единъ други братя и сестри.

Животътъ на съвършенитѣ билъ простъ и строгъ. Когато нѣкой отъ тѣхъ престигнелъ въ нѣкой замъкъ или село, то всѣки бързалъ да ги приеме, да имъ послужи и да имъ даде нужнитѣ средства за сѣществуване; единъ донасялъ хлѣбъ, другъ — зеленчуци и плодове.

(следва)

*) Вижъ съчиненията на средновековния писателъ Ёвервинусъ, стр. 454.

Темпераменти.

Лимфатиченъ темпераментъ. — Темпераментъ противоположенъ на жлъчния, подобно водата на огъня. Тѣ сж пълни хора, понѣкога премного. Лицето имъ има тѣпъ изразъ, очитѣ имъ сж много голѣми и изпъкнали, сини или сиви, клепки пълни, погледъ неустановенъ. Устни дебели и месести, долната увиснала. Кожа бѣла, мека и гладка. Коса свѣтла — винаги по свѣтла отколкото у другитѣ темпераменти, слабо растяща. Тѣлесни форми закржглени и издути, гърди по-дебели отколкото широки, изобщо, плазматично тѣло съ слаби кръвоносни сждове по повърхността, потънали въ дебели слоеве масть. Мускулатура съвсемъ слаба. Кръвта е бледна — лимфатична, водна; въ организма има излишество отъ белтъчини и масти, липсватъ минерални соли (калциеви и др.) въ кръвта, затова костната система е слаба. Тѣлото е почти изцѣло безкосмато, хладно и меко. Пулсътъ е слабъ и едва осезаемъ, циркулацията на кръвта е крайно бавна. Стомашната система е лѣнива и не добра — тѣ лесно понасятъ строгата диета и поста и не чувствуватъ гладъ. Сънътъ имъ е дълбокъ и дълъгъ. Обичатъ водата и влагата.

Лимфатичитѣ или флегматичитѣ сж хладни, лѣниви и безразлични къмъ всичко. Най имъ допада сънътъ и бездѣлието, затова сж и безъ воля и рѣшителностъ и лесно попадатъ подъ властта на другитѣ. — Отлагането е тѣхно основно рѣшение и на най-важнитѣ работи дори. Промѣнитѣ въ тѣхния животъ сж крайно изключителни. Тѣ отстѣпватъ предъ най-малкитѣ препятствия. Тѣмъ имъ липсва гнѣвътъ или негодуванието — съ една речъ „овчи душици“, лишени сж отъ силни лични чувства и честолубие. Това сж голѣми фантасти, съ тихи чувства и страсти, биватъ, обаче, дълго привързани — по навикъ. Пасивни хора, пасивни въ живота и въ любовта, делото и проявата у тѣхъ е принудителна. У лимфатичитѣ липсва живиятъ и блестящъ умъ на сангвиничитѣ, сжщо и огненото въображение на жлъчния темпераментъ, но тѣхния лѣнивъ умъ ги прави доста практични и добри систематичи въ работата. Тия хора сж изложени на всѣкакви заболявания, свързани съ затлъстяванията и неподвижността. Тѣмъ е нужна храна, която да дава кръвъ и топлина на тѣлото, физически упражнения, слънце, хладни бани и умеренъ сънъ — съ една речъ лѣтото и горещината е най-добро за тѣхъ.

Гласътъ на флегматичитѣ е мекъ, слабъ, глухъ, монотоненъ до печаленъ. Движенията имъ сж тежки, лѣниви, бавни, походката имъ е тежка, неграциозна, хора досущъ безъ мимика — лицето имъ е тѣпо, безъ движения и впечатления.

Едно кратко и хубаво опредѣление дава Учителътъ за флегматичитѣ. Въ тѣхъ преобладава водата, тя не е тѣй подвижна, както въздухътъ, тя е подвижна само, когато има наклонъ — и тия хора сж малко подвижни, тѣ сж студени и мудни. Хладнокръвието и самообладанието е силно развито у тѣхъ, а нѣкои сж много мързеливи. За тѣхъ турцитѣ казватъ: „И свѣтътъ да изгори, тѣ не искатъ да знаятъ“, на-

ричатъ ги още „дембели“. Отъ една страна хладнокръвието е добро нѣщо. Който иска да урегулира своя темпераментъ, трѣбва да научи свойствата на водата. Хладнокръвниятъ човѣкъ най-често е синонимъ на благоразумниятъ човѣкъ.

Меланхоличенъ темпераментъ. Противоположенъ темпераментъ на сангвиничния. Слаботѣлесни, изразѣтъ на лицето е печално, неспокойно, очертанието рѣбесто и свито. Очи силно впити, черни, неспокойни, сухи; бѣлото на очитѣ е жълтеникаво, често съ много кръвоносни капиляри; погледъ втренченъ и меланхоличенъ, повечето обърнатъ надолу. Цвѣтъ на кожата тъмно блѣденъ, оловено-синкавъ до тъменъ. Коса черна, груба бързорастяща; нокти твърди и бързорастящи. Мускулатура тънка, ясно уразличена; кожа гладка, равна и студена. Пулсъ силенъ, но бавенъ; циркулация на кръвта бавна и несвободна; дишане слабо и бавно, изпотяване трудно. Храносмилателна (стомашна) система не добре развита; сънъ неспокоенъ. Това сж хора мълчаливи, мрачни, мечтателни, живота имъ минава въ тревоги, грижи, страхъ и подозрения. Трудно се гнѣватъ, но изригватъ ужасно; злобни, отмъстителни и непроставатъ. Въ чувствата сж прекалени, както сж постоянни въ злобата и умразата, така сж постоянни и въ лжбовѣта и привързаностѣта, затова сж често нещастни и печални. Постоянни и настойчиви сж и въ своитѣ намѣрения и рѣшения, често страдатъ отъ фиксъ-идеи. Честолюбиви до удовлетворение, тѣ сж скептици и суевѣрни и често ги измѣчва угризенията на съвестѣта. Общественото чувство у тѣхъ е слабо развито и бѣгатъ отъ хората. Надеждата имъ е непозната, свѣтътъ за тѣхъ е само черенъ. Тѣ сж предвидливи и осторожни, но груби и горди, действуватъ следъ дълъгъ размисълъ. Съсредоточени и съзерцателни способни сж на дълбока мисълъ. Иматъ силни идеи и голѣми узнавателни способности, паметливи — макаръ пиметѣта имъ да е рожба на трудъ и работа, голѣми систематици. Природата имъ е пригодена за сериозна и настойчива работа, хора способни къмъ голѣма ученостъ. Меланхолицитѣ сж голѣми скѣперници и въ своята мълчаливостъ, ревнивостъ, завистливостъ, и честолюбие, тѣ сж голѣми мизантропи и често завършватъ съ самоубийство. Този темпераментъ ражда едни отъ най-дълбокитѣ философи, мислители и голѣми изобретатели, както и най-голѣмитѣ екзалтирани фанатици въ живота изобщо, а сжщо и голѣми заговорници и революционери. Лошитѣ условия често съпжтствуватъ този темпераментъ негли тѣ и го създаватъ у мнозина. Тия хора страдатъ отъ нервни болести, ипохондрии и разни мании, разни трески. Запеци, камъни, жълтеница, гангрени, проказа, и трудно се лѣкуватъ. Трѣбва да употребяватъ храна, която да разрѣди кръвта имъ и да внесе влага въ тѣлото, да избѣгватъ самотностѣта, да ходятъ по слънце, да правятъ топли бани, да си поспиватъ повечко и да слушатъ жизнерадостна и приятна музика.

Гласътъ е нисъкъ, пресекливъ и сдавенъ, изразява тѣга и чувственостъ. Движенията сж рѣзки, походката е важна, лека и замислена — съ нависнала надолу глава.

А ето каква е формулата на Учителя за меланхоличния, който за него е единтиченъ съ умствения темпераментъ: Преобладаващо влѣяние нервната система — кислородътъ. Въ този темпераментъ има огънь, тия хора сж въ постоянни вътрешни безпокойства; вътрешнитѣ процеси не ставатъ правилно въ тѣхъ, затова се образува

повече топлина. Липсва достатъчно азотъ, който да регулира горенето. Азотът не спира живота но регулира горенето; той не дава възможност да се проява живота изведнъж, за да не се изтощи бързо. Меланхолията се явява у хора, които иматъ чрезмѣрни желания, които често не могатъ да се осъществятъ. Крайно менлахоличнитъ хора сж крайно амбициозни.

Нервенъ темпераментъ — Сухо и слабо, стройно, тѣло, изразително и подвижно лице. Цвѣтъ на кожата бѣлъ до жълтеникъвъ — суха и мека; коса свѣтла, рѣдко тъмна или черна. Мускулатура тънка, но добре изразена. Пулсъ твърде неправиленъ — ту бързъ и силенъ — до задушаване, ту бавенъ. Движенията сж рѣзки и съ усилие, хора неспособни къмъ физическа работа — цѣлиятъ организъмъ трепти и е въ раздражение, той се влияе твърде много и отъ атмосфернитъ промѣни. Стомашна система не добра, апетитъ срѣденъ и нередовенъ. Сънъ неспокоенъ, прошаренъ съ тѣлесни движения. Нервниятъ темпераментъ има силно променчиви душевни качества, много отъ тѣхъ сж присжщи на другитъ темпераменти. Тѣзи хора могатъ да бждатъ въ единъ и сжщ моментъ и щастливи и нещастни. Чувствителността е силно развита; хора съ тактъ, деликатностъ и забележителна способностъ къмъ заучване; съобразителни, съ възвишени идеи, вдъхновение, въображение, живъ и рѣдкъ умъ. Речъта бива разнообразна, поривиста, увлекателна и умна. Животътъ минава въ непрекъснати вълнения, отъ което страдатъ много. Хора лесно възпламеними, обичатъ и любятъ всичко, което може да ги настрои, но не сж постоянни въ любовта си. Благодарение на бързината, съ която тѣ мислятъ и дѣйствуватъ, тѣ грѣшатъ често и много. Непоследователни, но и проницателни и способни да мислятъ правилно за нѣщата, иматъ богата интуиция, обичатъ игритъ, зрелищата и изкуствата. Тия хора сж предразположени къмъ нервни заболявания, ипохондрии и т. н., женитъ страдатъ отъ истерия и др. нервни болести. Необходимо е за тѣхъ да водятъ единъ по спокоенъ и умѣренъ животъ по близко до природата. Впрочемъ, въ днешниятъ нервенъ вѣкъ необходимо е всѣки да знае нѣщо повече какъ да лѣкува себе си, защото най-големиятъ процентъ болести днесъ се дължатъ на мозъкътъ и безволевото изпусчане юздитъ на нервнитъ фибри. Има много умна и полезна литература по тия въпроси.

* * *

Темпераментитъ въ живота не биватъ чисти, тѣ сж силно кръстосани. Който познава характернитъ черти на чиститъ темпераменти, ще може лесно въ практиката да различи и установи многото и твърде разнообразнитъ смѣсици темпераменти. Преобладаващиятъ темпераментъ ще даде първото име на съответния човѣкъ, а имената на другитъ темпераменти ще слѣдватъ следъ него. Въ цитираната долу литература, ще се намѣрятъ подробни описания и на смѣсенитъ темпераменти. Темпераментитъ не сж само първично нѣщо, тѣ се и създаватъ съ живота на хората. Единъ изоставилъ се и ударилъ я на мързелъ, ядене и спане, може скоро да придобие предиката „флегматиченъ“, особено, ако и природнитъ, климатическитъ и жизненитъ обстоятелства му съдействуватъ затова. Качествата на кой и да било темпераментъ иматъ две страни — една положителна и една отрицателна. И най-лошата черта, стига да е тя природно качество, когато е изразена и проявена на

мѣсто тя е добра, както и най-доброто качество не на мѣсто е лошо. Ако бихме си дали малко повече трудъ би могла да се направи една географска карта за климатичнитѣ и географски условия, при които дадени темпераменти сж по-силно или по-слабо развити, но това отъ наблюдение всѣки ще може да установи.*) А и въ литературата често ще се срѣщатъ намеци за това. Въ всички народи има всѣкакви темпераменти, но въ дадени народи преобладаватъ едни, а въ други други темпераменти.

Учението за характерътъ и темпераментитѣ е една основа, безъ която не можемъ въ характерологията, и което ни дава много ключове да познаемъ свѣта, хората и себе си. Заедно съ това и пжтекитѣ, които ни показватъ какъ да станемъ „други“.

Нека помнимъ думитѣ на Учителя: Имайте въ организма си толкова кислородъ, колкото е необходимо за горенето; толкова азотъ, колкото е необходимо за урегулиране на живота; толкова въглеродъ, колкото е необходимо за гориво на организма и толкова водородъ, колкото е необходимо за влага на организма.

Литература: Еженъ Ледо — Трактавъ о чловѣческой физиономіи.

Драйтънъ — Френология.

Kretschmer — Körperbau und Charakter — 1921.

Brockhaus — (енциклопедия) подъ Temperament.

Дюрвилъ — Четене характера и пр. по лицето — 1928

Джновъ — Темпераментитѣ — 1924.

* * * * *

Амри

Животъ и условия за здраве.

Всички хора сж пжтници въ вселената. Всички сжщества на земята, по водата и изъ въздуха сж туристи, които иматъ да извървятъ единъ пжтъ по-дълъгъ или по-късъ, и то за опредѣленъ срокъ отъ време. За да се извърви този пжтъ, даденъ е съответенъ животъ. Животътъ пжкъ включва въ себе си здравето въ най-широкъ смисълъ на думата. Живиятъ човѣкъ приема много нѣща въ организъма си. Много и различни храни има, които изобщо допринасятъ нѣщо за организъма. Едни отъ тия храни сж опредѣлени за ума на човѣка, други — за сърцето, а трети — за неговия стомахъ. Всички тия храни, най-различни по видъ, качество и полза, човѣкъ приема ежедневно и постоянно въ организъма си. Обаче, надъ всички тѣхъ непреривно трѣбва да има една обща струя отъ чиста вода, тѣй да се каже, която да измива и изчиства тази обща канализация за подържане на живота. Това е Духътъ отгоре, който иде или влиза да очисти нашия животъ, опредѣленъ за извървяването на този пжтъ.

При едно или друго опущение отъ правия животъ, въ широкъ

*) Дюрвилъ напр. дава португалцитѣ, аржентинци, бразилци като холерични; французи — сангвинични, а немци — лимфатични. Това трѣбва да се разбира като преобладаващо.

смисъл на думата, нашият организъм заболява, и тогава трябва да се вземат известни мърки — лекарства за запазване и възстановяване здравето му състояние. Различните материали съдържат разни химически вещества, които при различните диспозиции на организма у хората действуват различно. И лечебното действие на тези вещества, лекарства, билки, диети и т. н. зависи от силата на възприятието — възбуди и успокоявания в организма. На второ място това лечебно действие зависи от родството между лекарства и симптоми в организма. И на трето място то зависи от определената доза вещество и благоприятно развиващата се сила в него.

Организмът може да отслабва и да се засилва без никаква видима причина — материя. За това има и други подбудителни причини и условия. Така, една отрицателна мисъл само е достатъчно да разстрои психическия живот на организма, па даже да разстрои неговата физиология и физика. И обратното е вярно. Ето защо, като метод за лечение на организма общо могат да се вземат всички положителни, ободряващи организма мисли, чувства и идеи. Ако вземем науката „За ирисовата диагноза от г-жа Пасторъ Мадаусъ, виждаме, че в изследванията си тя е разделила хората на три групи според цвѣта на очите — ириса: ирисъ, който има синя багра на окото; другъ, който има сива багра и на трето място — ирисъ съ кафявъ цвѣтъ. При заболяване на организма тя посочва три различни начини за лекуване, съответни на трите цвѣта очи. Преди всичко тя посочва нормалното място за живене на всеки отделенъ цвѣтъ очи, отъ спазването на което следва вече лечебното действие или въздействие у заболялия организъмъ. Нормалното място за хора съ сини очи, това е височината, самотата и мисълта; нормалното място за хора съ кафяви очи, това е обществото, хората, хубавите и добри чувства и услужвания — помощ на всичко живо — за подпомагане на здравето, външно или вътрешно, материално или идейно. За хора съ сиви очи тя посочва полето, равнината и спокойствието, равномерно разпредѣлена работа и вътрешенъ миръ.

Това е общиятъ ритъмъ или темпъ за хора съ съответни цвѣтове на ириса. Всеки да бже на своето място — това се взима за единъ лечебенъ методъ, лечебно помагало за подържане цѣлостенъ живота в организма, безъ никакви заболявания безъ причина.

Новата наука, новата медицина, която се грижи повече да запази здравето на човѣка, отколкото да лекува болестите, посочва редъ още средства за лекуване и подържане здравия животъ на организма.

Лечението нѣма нищо общо съ безсмъртието на човѣка на земята. Човѣкъ може малко да живѣе, но здраво да живѣе! Водата ще мине своя път. Тя ще мине много и разни граници, разни състояния на прояви, но пакъ ще се върне тамъ, отдѣто е дошла. Въздухътъ и слънцето сж сжщо така два лечебни фактора за организма, които могат да подигнатъ духа на човѣка и да върнатъ здравето му състояние. Въздухътъ, взетъ въ широкъ смисълъ, и слънцето сж два гения, които незабелязано — хомеопатично — извършватъ своя лечебенъ процесъ върху организма. Учени хора сж посочили следната класификация за използване на въздуха при разни случаи на лечение: за кабинетните хора боровиятъ въздухъ е лекъ при всички

случаи на заболяване; за нервните хора отъ полза е въздухътъ на високи планински мѣста; за ипохондрицитѣ и маниацитѣ езерниятъ въздухъ оказва лечебно действие. Вториятъ лечебенъ факторъ е слънцето, презъ всичкитѣ часове и дни на годината. То е лекъ, балзамъ за слаби натури и за хора съ слаба жизненостъ, съ унилъ духъ и безъ идеи. За предпочитане е утринното слънце. За ревматичнитѣ хора лечебно действие оказватъ свѣтлината и топлината и т. н.

Дето има животъ, тамъ има възможностъ за нарушение или изгубване правия развой и ходъ на живота. Цѣлото Битие, до най-малката частица, е живо. Дето има животъ, тамъ има действие. Действието на всички активни и неактивни вещества може да почива само върху закона на подобие то между организъмъ и вещество. Оттукъ излиза, че нашиятъ организъмъ е въ допиръ и родство съ всички матери на Битието. Въ края на краищата, казва единъ лекаръ, „все пакъ лекарството е най-голѣмиятъ и важенъ факторъ за лечение на организма, защото то упражнява голѣмо и прямо въздействие на организма — направо чрезъ стомаха и червата“. Той казва: „Както взетото лекарство може да въздействува по този начинъ (чрезъ стомаха и червата), даже инжекцията, сложена само подкожно въ организма, не може да има такъвъ резултатъ“. Може би въ болшинството хора това да се дължи повече на голѣмата вѣра въ лекарствата, отколкото ако биха се подложили на нѣкоя малка или голѣма операция за лекуването си.

Учительтъ казва: „Чистотата, въ най-широкъ смисълъ, единствена е достатъчна да запази живота на човѣка въ здравето му и естествено състояние. За да бжде здравъ, достатъчно е човѣкъ да запази организма си отъ вкарване на излишни отрови въ него. Необходима е чистотата, като единствено средство за запазване на организма отъ всѣкакви болести.“

Ще се върнемъ пакъ къмъ зова на нашата вече позната г-жа Пасторъ Мадаусъ къмъ всичко живо въ вселената: „Живѣйте добре, съ вѣра и благодарностъ, защото другъ ни е далъ живота по незнаенъ за насъ начинъ, а ние трѣбва само да го пазимъ“. Тя се обръща къмъ всички живи духове на вселената, скрити и въ най-малката частица, съ думитѣ: „Действувайте и служете си съ вашата таинствено дадена сила, за да стане вързаното свободно, слабото силно, пълното съ болезни и страдания да се облекчи и зарадва и така пакъ да си възвърнете естественото растение, развитие и радостъ“. Въ сжщия тонъ говори и другъ ученъ: „Великъ день би настѣпилъ, ако човѣкъ би запазилъ здравето си!“

Здравето подразбира чиста кръвъ. „Чистата кръвъ е условие за здраве,“ казва Учительтъ. „Чиста мисълъ и чиста кръвъ се взаимно подхранватъ. Умътъ представя артериалната кръвъ. Ако венозната кръвъ не се пречисти, и кръвообръщението нѣма да стане правилно. Щомъ се касае за животъ и здраве, преди всичко се изисква чистота: задъ всѣки порокъ седи една добродетель. Следъ всѣка болестъ иде едно здравословно състояние, защото организмътъ е създаденъ да бжде здравъ“.

Михаелъ.

Магическото значение на гладуването.

Който ме изслуша внимателно и до край и пожелае да провѣри вѣрността на думитѣ ми ще се увѣри въ истиността на това, което искамъ да изложѣ въ тия нѣколко страници.

Постътъ е нѣщо отдавна практикувано. Той има своя произходъ още въ животинското, още по-далечъ въ растителното царство.

Тукъ нѣма да се спирамъ да изреждамъ растения и животни, които ни поразяватъ съ своята възможность да издържатъ дълго време лишение отъ храна.

Постътъ е билъ една областъ отъ Бѣлата Мамя и се е разбиралъ най-добре само отъ голѣмитѣ посветени въ дълбоката наука на животна природа.

За постътъ се говори въ свещенитѣ книги на всички народи.

Въ книгитѣ на египтянитѣ, на индуситѣ, на халдеитѣ на перситѣ, и на християнитѣ Обикновено хората разбиратъ че да постишъ, значи да не ядешъ храна единъ, два или повече дни.

Когато не ядешъ това значи, че си постилъ, а какво си мислилъ, какво си чувствувалъ, какво си говорилъ, това било безъ значение. Окултистътъ обаче разбира по-обширно и по-дълбоко тоя въпросъ. Да чувствувашъ значи да приемашъ и да преработвашъ храна отъ потънко и по-ефирно естество.

Значи да се хранишъ съ чувства. Да мислишъ, значи да приемашъ, да преобръщашъ и да предавашъ пакъ храна отъ още по духовно естество.

Ако лишите известно време човѣка отъ храна необходима да поддържа организъма, защо той се озлобява, става жестокъ нападае, и забравя много морални правила, става неузнаваемъ, близко до животното? И защо, когато нѣкой доброволно си наложи, известно време постъ (ако той правилно гледа на постътъ и цели съ него да постигне нѣщо), защо той става по-добъръ по-тихъ, по-кроткъ, по-спокоенъ и по-неженъ?

Когато говоря върху това, не изпускамъ изъ предъ видъ различнитѣ други причини и условия, които влияятъ: като анатомическата структура, физиологичнитѣ процеси, среда, обстановка и пр. Говоря за постътъ по насилственъ и по доброволенъ начинъ.

Единиятъ има единъ резултатъ, другиятъ има други резултати.

Да пости човѣкъ въ чувствата, значи да не храни сърцето си съ нисшитѣ, животинскитѣ, грубитѣ чувства и изживѣвания.

Да пости въ мислитѣ, значи да не допуска въ своя умъ мисли на съмнение, завистъ, егоизъмъ, користолюбие. Най-голѣмитѣ или по-право всички болести на тѣлото, на душата и духа се дължатъ на чужди непотрѣбни елементи по различни начини вмъкнати или привлечени въ материалното и духовното естество на човѣка. Тия чужди, вредни, непотрѣбни, не-влизачи въ органическо единство вещества, вмѣсто да съдѣйствуватъ, и да улесняватъ цѣлата система отъ сили, тѣ я спъватъ и пречатъ на хода и работата въ тая система. Тия

вещества или материали отъ най-различна гъстота, свойства и цвѣтъ идватъ по пътя на храненето, на чувствуването, на мисленето. Тѣзи материали за различнитѣ области сж различни.

Сжществува чудна аналогия въ свѣта на материалното тѣло, свѣта на чувствата и мислитѣ.

Закона за аналогията е най-важния ключъ, съ който посветенитѣ отварятъ вратитѣ на различнитѣ царства въ природата.

Грѣхътъ е дошелъ съ храненето и всички болести, всички падения сж дошли и идватъ съ храненето. Съ това сж съгласни само малцина. Но, това не значи, че всичко най-хубаво, най-разумно и най-дооро не е дошло съ храненето. Но има два вида хранене. Мойсей въ книгата Битие символически е показалъ, че на Адама и Ева е било забранено да ядатъ отъ плодоветѣ на едно дърво. Тѣ трѣбвало да постятъ само отъ плодоветѣ на това дърво — но тѣ не могли да издържатъ тоя постъ.

Най-добритѣ медици сж съгласни, че болеститѣ идватъ отъ чужди вещества, които като не могатъ да се отстранятъ отъ организма, натрупватъ се по различнитѣ органи и при пръвъ удобенъ за тѣхъ случай тѣ се проявяватъ въ различни форми на болести.

Отъ това не следва, че трѣбва да престанемъ да се хранимъ, но трѣбва отъ време на време да остане стомаха на почивка и спокойствие. Много вредни нѣща биха се отстранили тогава.

Много болести могатъ да се лекуватъ чрезъ разуменъ постъ, а излишекътъ отъ храна и пресищането сж най-опаснитѣ и най-голѣмитѣ врагове на човѣка. Да преяжда човѣкъ, и никога да не пости това сж нѣща, които ще му докаратъ най-голѣми неприятности и страдания. Но и да пости човѣкъ безъ да знае какъ, кога и колко време, и това сжщо не ще му донесе голѣми блага и добрини.

Това, което се каза за физическото хранене се отнася и за чувствата. И тамъ човѣкъ яде, пие, трупa материи, които единъ день почватъ да гниятъ. Мнозина не знаятъ, че човѣшкото сжщество представлява домъ, общество, цѣла държава, въ която мнозина ядатъ и пиятъ и унищожаватъ всичко приготвено съ голѣмъ трудъ и усилия. Този който пости може да отстрани много отъ тѣхъ, като ги държи гладни.

До като той е много щедъръ къмъ тѣхъ и ги храни, тѣ не ще го напуснатъ, той е много добъръ за тѣхъ. Тѣ здраво ще черпятъ отъ неговитѣ сили, животъ и способности.

О, ако хората знаеха колко много други хранятъ заедно съ себе си и около себе си! При постъ отъ 3 дня ще го напуснатъ ония, които не могатъ да издържатъ повече. Но сжществуватъ други по упорити. При поста отъ 4, 5, 6, 7, 10, 20 дни и т. н. Ще го напускатъ все по-устойчиви и упорити. Особено, ако този, който прави опитъ въ това направление се въоръжи съ нѣкои правила и освѣтления. Какво се постига съ постенето? Нищо или много малко при следнитѣ случаи: При недоволство, ако постътъ е съпроводенъ съ роптание, съ разкаяние, че го е започналъ. При щестлавие и парадира съ него. При караници, диспути, при одумвания, клюки. При тежка физическа работа.

Кога се постига много? Когато човѣкъ знае защо пости, поставя си една целъ, знае въ кой день, знае въ какъвъ день да го завърши.

Когато постътъ е съпроводенъ съ молитви при спокойствие и въ

мълчание, когато се отдаде на духовни мисли, безъ недоволство, а съ радость.

Какво може да се постигне съ постътъ?

Ето нѣкой състояния и опитности, които по другъ начинъ не биха могли да се постигнатъ: подобряване на здравето, пречистване на тѣлото отъ вредни вещества, усиляване на волята, особено оценяване и проникване въ тайната на храната. Колко тя е ценна и скъпа. Той разбира, че до тогава не е знаелъ какво нѣщо представлява хлѣба и водата, колко неоченими и неизразими неща сж тѣ!

Това не може да се разправи на никого и никой не ще може да го разбере, колкото и великъ мислителъ да е, той трѣбва да го изпита.

Този, който пости малко по продължително ще забележи, че когато стомаха престава да работи, започва да работи една друга система въ бѣлитѣ дробове, като че въ него се отварятъ нови каналчета, по които започва да тече чуденъ, особенъ животъ непознатъ до тогава, той диша и поглъща нѣщо осезателно реално, което не знае какво е, но което го прави да се чувства по-лекъ, по-свободенъ. Той започва да чувствува състоянията на другитѣ хора отдалечъ.

Той става особено възприемчивъ и чувствителенъ къмъ тия изтичания на хората.

Констатира, че когато мирише известенъ плодъ той, като че поглъща съ цѣлото си същество нѣщо, което излиза отъ плода. Усеща че се пълни и се храни отъ него. Той разбира, че плодоветѣ представляватъ извънъ тая видима обвивка една областъ на сили, на есенции, на благоухания отъ висшъ порядъкъ.

Учението за неизчерпаемостъта на радиевитѣ еманации му става ясно и понятно.

Какво още констатира той?

Едно отъ важнитѣ нѣща е това, че той реално, действително проверява съществуването на душата отдѣлно отъ тѣлото, но проявяваща се въ тѣлото. Тая истина върху, която много е писано, много разисквано само така, безъ да се направи нуждното, безъ да се провѣри.

Това се констатира отъ нѣкой при десетия день, отъ други по-късно при петнадесетия и т. н. а отъ други по-рано.

Какъ човѣкъ провѣрява това?

Той излиза и влиза въ своето тѣло, пжтува на далечни разстояния вижда далечни събития.

Вижда своето тѣло отдѣлно отъ себе си, какъ лежи на леглото и следъ това провѣрява това, което е видѣлъ чулъ или узналъ.

Е какво ще бжде възражението на ония, които нито единъ день не сж отдали, не сж направили нито най-малкия трудъ да провѣрятъ тая велика истина, която е отъ най-голѣмо значение за живота и за посоката, която човѣкъ взема въ тоя животъ.

Азъ не отричамъ, че има и други начини и средства, за да се дойде до тая истина. Много още сж придобивкитѣ отъ едно разумно практикуване на поста.

Прояснение на мисълта.

Избистряне и разбиране на същественото въ живота.

Разбиране на една истина, която прави притежателитѣ ѝ богати силни, умни.

Тази истина е много проста:

Колко богатство има въ човѣка около него, и колко възможности сж скрити въ него, за да се ползува отъ тия блага, но само, че не ги оценява и не умѣе да имъ се радва, всѣки день, всѣки часъ да благодари на благодатѣта въ която живѣе. Въмѣсто да е радостенъ и благодаренъ, той е вѣчно недоволенъ и роптаещъ противъ всичко.

Само това неразбиране на тази истина е въ състояние да го направи нещастенъ и слѣпъ за красотата и изобилието.

Сега идвамъ до най-дълбоката, най-важната и скритата страна на поста, като магическа операция отъ най-чистѣ характеръ.

Когато човѣкъ престане за известно време да се храни съ своя стомахъ, той започва да се храни съ бѣлитѣ дробове по-интензивно. Той влиза въ връзка съ ония сили и същества, които стоятъ на по-високъ редъ. Има посветени, които продължаватъ тоя прогресъ по нататъкъ и преставатъ да се хранятъ и презъ бѣлитѣ дробове, известно време не дишатъ. Тѣ започватъ да се хранятъ чрезъ мозъка си. За такива същества сж възможни и постижими нѣща, които за обикновения човѣкъ сж чудеса и приказка. Това значи, че, ако човѣкъ престане да храни сърцето си съ нисши чувства и желания, ще започнатъ въ него да се събуждатъ чудни мисли на свѣтлина, просторъ, красота и дълбочина, защото силитѣ, които сж се проявявали въ по-нисшитѣ сфери на неговото битие взематъ едно направление нагоре къмъ ума, и колкото повече човѣкъ живѣе въ своето нисшо същество, толкова по-вече той абсорбира соковетѣ отъ висшата своя частъ понижавайки съ това ефирността и интензивността на висшата си природа и слизайки въ единъ по-нисшъ планъ, проявявайки чувства желания и импулси отъ по-нисши родъ.

Обратното е сжщо вѣрно, колкото по-вече човѣкъ живѣе въ своята висша природа. Той трансформира нисшата подобрява я, одухотворява я.

Какво е разликата между мждреца високо нравствената личностъ и обикновенъ човѣкъ? Тя е въ това че единия, е направилъ нисшата природа да служи на висшата, а въ другия е тъкмо обратното или съ други думи въ втория духовното начало гладува и пости, а нисшото животинското яде, пие и безобраствува.

Кое е най-хубавото въ постѣтъ? Това е, че като се отказва човѣкъ да приеме известно число дни храна и заедно съ това съпровождащитѣ я удоволствия, радостъ и жизненостъ Той съ това прави да се ползуватъ други, и по такъвъ начинъ той повдига и улеснява еволюцията на своитѣ братя отъ това човѣчество. Знающия може да пости, за да помогне на нѣкого.

Знающия може да пости, за да спаси нѣкого отъ падане, отъ болестъ, отъ отчаяние и пр.

Ето това е най-красивото и най-свѣтлото въ постѣтъ.

Това е оная частъ отъ бѣлата Магия, учението за Любѣвта и самоотричането отъ радости и удоволствия за полза на другитѣ.

УЧИТЕЛЪТЪ ГОВОРИ.

Душата.

Отдѣлянето на човѣшката душа отъ Бога съставя единъ отъ най-великитѣ моменти въ Битието.

Туй отдѣляне е извѣстно въ ангелския свѣтъ подъ името „зазоряване на човѣшката душа“.

Душата излиза изъ своя първоизточникъ като божественъ лъчъ и влиза въ необятната вселена, за да извърши работата, която ѝ е дадена да извърши.

Душата е вѣчна. Тя е така вѣчна, както Богъ е вѣченъ.

Човѣшкитѣ души не сж отдѣлни отъ Бога. Тѣ сжществуватъ съ Него въ вѣчността. Тѣ сжществуватъ заедно, живѣятъ единъ и сжщъ животъ, но не сж еднакви, различаватъ се. Ала връзката между душитѣ, които сж много, седи въ това, че Богъ е единъ.

Човѣкъ е жива душа, която има възможность да живѣе и чувствува вѣчния животъ и да придобие това, което иска — разумния и щастливъ животъ.

Тази душа има вложено всичко въ себе си.

И всѣки човѣкъ трѣбва да съзнава че е жива, разумна душа.

Ако хората не вложатъ въ съзнанието си идеята, че сж души, ако тѣ се съзнаватъ като умове и сърца, като мъже и жени, нѣма нищо да постигнатъ. Всички тия форми на съзнание, всички тия методи сж опитани.

Но ако тѣ напишатъ въ съзнанието си: „Ние сме живи, разумни души“, ще внесатъ нѣщо ново въ живота си, ще му дадатъ нова насока.

Защото при сегашното развитие на човѣка нѣма по-високо състояние отъ състоянието на душата.

То носи въ себе си всички условия, всички възможности на Божествената Любовь.

Само въ душата може Богъ да се изрази и да се изяви въ своята пълнота. Любовьта може да се изрази напълно само чрезъ душата.

Ако вие изразите любовьта си чрезъ сърцето, тя ще бжде само наполовина изразена.

Ако я изразите съ ума си, тя ще бжде пакъ наполовина изразена.

А всички слабости въ свѣта седатъ въ половинитѣ.

Досега човѣшката душа е напѣпвала, тя е достигнала да стане пѣпка.

Но въ нашата епоха тази пѣпка започва да се разпуква.

Туй разпукване на пѣпката — душа е познато като единъ отъ най-великитѣ моменти въ козмоса и се нарича разцѣвяване на човѣшката душа.

И всички възвишени сжщества въ Божествения свѣтъ очакватъ разцѣвяването на човѣшката душа. Чашката, въ която ще се раз-

цъвне тази душа, ще блесне въ всичката си красота, и Богъ ще вложи въ нея своята Свѣтлина и своята Любовь.

А въ човѣшката душа има такава красота, както въ никое друго същество на свѣта.

Тази красота съ нищо не може да се сравни. Дори когато Богъ погледне формата на човѣшката душа, и Той се весели.

Щомъ се разцъвати човѣшката душа, тогава всички ангели, всички служители на Бога ще дойдатъ. Тѣ отъ незапомнени времена очакватъ разцъвтяването ѝ, за да вкусятъ отъ нейния нектаръ.

А съ своето идване тѣ ще донесатъ новата култура, която азъ наричамъ „култура на Любовта.“

Когато Христосъ слѣзе на земята, той слѣзе именно да помогне на човѣшката душа.

Защото въ свѣта има живи и разумни души, които искатъ да се повдигнатъ и да живѣятъ съзнателно.

А за човѣшката душа, която иска да се повдигне, нѣма нищо невъзможно.

Само души, които любятъ, които свѣтятъ могатъ да помагатъ на другитѣ души. Тѣ сж завършили своитѣ изпити на земята. Въ тѣхъ божественото съзнание е пробудено. Ето защо тѣ не искатъ да бѣгатъ отъ земята. Тѣ казватъ: „Сега ние ще живѣемъ на земята при всички условия, ще живѣемъ така, както Богъ иска. Ние разбираме сега какъ трѣбва да се живѣе“.

Да възлюбишъ душата на човѣка — въ това се състои истинскиятъ моралъ.

Ала който иска да борави съ човѣшката душа, той трѣбва да има великъ умъ. Той трѣбва да разбира дълбокитѣ процеси, които се извършватъ въ нея.

Дълбочина има въ човѣшката душа!

Всѣщностъ, човѣшката душа седи извънъ нашия свѣтъ. Душата не е отъ тоя свѣтъ.

Тя има само една малка проекция на земята. Явява се само временно, като гостенка на ума и сърцето.

И когато душата посети човѣка, той става великъ, вдъхновенъ, благороденъ.

Оттегли ли се, той пакъ става обикновенъ човѣкъ.

Всички велики мисли и желания изтичатъ отъ тоя изворъ — душата.

Душата пкъ се пои отъ другъ изворъ — човѣшкиятъ духъ.

Човѣшкиятъ духъ се пои отъ още по-великъ изворъ — Божия Духъ.

А Божиятъ Духъ се пои отъ най-великия изворъ — Абсолютния, незнаения Духъ на Битието, за когото никой нищо не знае.

И така, помни:

Ти си душа, не тѣло!

Ти си душа, зачената нѣкога въ Божествения Духъ, зачената въ любовь.

Сега душата ти е вече пѣпка, която чака да се разпукне.

Сърѣдоточи съзнанието си въ нея, защото това е единъ отъ най-великитѣ моменти на живота ти!

Тогава ти ще се разтворишъ за великото Слънце, което озарява цѣлия Божественъ свѣтъ.

Ели.

Езерото на душата.

Кой не знае, че Рила планина е просъществувала вълковетъ отъ създаването на земята! А има и други мнения. Но все едно, тя надхвърля възрастта на човъка. Стари легенди разправятъ, че по всички планини — гиганти живѣятъ мѣдреци, които не познаватъ смъртта, и за които преданието казва, че сж взели участие въ творението на земята. За тѣхъ и днесъ се говори, че още държатъ нишките на живота и на всичко, що се намира на нашата многострадна майка-земя. А виждалъ ли е нѣкой тия странни човѣци — богове, за които вълковетъ сж мигове, а планетитъ и звѣздитъ пѣсѣчни зрънца, съ които тѣ си играятъ презъ днитъ на живота на всемира?!... Живѣятъ тѣ — така се е говорѣло всѣкога, макаръ че ученитъ хора на днешното време считатъ това за легенда отъ праисторично време.

Бѣхме мнозина на Дамка, най-високиятъ връхъ между седемтъ Рилски езера и тѣзи, отъ които взима началото си рѣката Урдина. Отъ Дамка последнитъ езера се виждатъ като вълшебни сини чаши напълнени съ еликсиръ, който дава свежестъ и животъ, скътани въсредъ скални гиганти, сякашъ да не може никой да оскверни тия святи мѣста. И тишина и вълшебенъ животъ трепти край тѣзи сини чаши, обкичени съ чудни цвѣтни поляни, по които се разлива ароматъ на смрика, на китна и миризлива планинска мащерка и ерика. Стрѣмни скални откоси и жбери отъ шисти и гранитъ обграждатъ отъ всжде тия езера, въ които се отразява небето. Неволно се питашъ, кой създава тия вълшебни творби, кой се грижи за тия цвѣтни градинки, кой дава тоя вѣченъ потокъ отъ еликсиръ, що напълва пространнитъ планински чаши, презъ които гледа око̀то на небето? А тия стрѣмни скални откоси, скулптирани странно отъ невѣдомъ художникъ, неизвѣстно кога, придаватъ на всичко упоението на единъ храмъ, въ който се твори нѣщо велико и свято. И тоя вжтрешенъ гласъ ни подсказва — тука живѣятъ сжщества нечувани и невидени, тѣ редятъ цвѣтнитъ полянки и по тѣхъ оправятъ сждбинитъ на земнитъ люде; тѣ прашатъ отъ елексира на тия небесно сини чаши долу на хората. И мѣдреци отъ прастари времена служатъ тукъ на Вѣчния и чертаятъ дни и радостъ на хора, звѣрове и трѣви.

Низка котловина се простира на западъ отъ Дамка, Пазаръ-дере — така се нарича, защото хората даватъ имената само ако тамъ е ставало нѣщо за всички видимо и реално. И като види човѣкъ, че въ дъното на котловината вишатъ страшни върхове жбери къмъ небето, ще разбере, че тя е едно предверие къмъ единъ другъ още по-чужденъ храмъ въ планината. Калининитъ върхове, Голѣмъ и Малкъ Поличь криятъ въ своитъ скали Кара-гьолскитъ и Градинскитъ езера. Отъ далечъ никой неможе да помисли, че тамъ има езера — така скалитъ се сливатъ и даватъ една отвѣсна, стотици и стотици метри стена.

Шестима се спуснахме надолу по Пазаръ-дере да догонимъ Поличитъ и езерата имъ. Въ политъ на скалиститъ върхове минахме единъ пространенъ салонъ въ жълто — прошаренъ отъ жълти

сложноцветни цветя и поехме стръмна птека изъ скалитѣ. Тукъ сѣкашъ се отвориха скалитѣ — ние останахме все всредъ скали. Птеката рѣдко ни разкриваше зелени полянки. Стигнахме две малки скачени тихи езера, превалихме единъ жберъ и предъ насъ се разкри едно продълговато, дълбоко, издълбано въ скалата, кристално-синьо езеро. Всичко ни подсказваше, че тукъ мѣстото е много акустично. Запѣхме и чудо — хиляди гласове подеха нашата пѣсенъ! И бавно, тихо се отекна тя въ водитѣ на езерото. Сѣкашъ невидими пѣвци пѣеха задъ отвѣсната скала отвѣдъ езерото. Превалихме още единъ скаленъ валъ, подъ насъ пространно почти кржгло езеро, отвсѣкжде обградено съ високи върхове. Спускахме се по стръмни тераси отъ скали покрити съ хвойна около двайсетина минути, докато стигнахме до самото езеро. Това е голѣмото езеро Кара-голъ. Колко лошо име на едно вълшебство! Отвѣсни скали и вода — езеро. Въ него се отразяватъ само върховетѣ и небето. Тукъ никой не стѣпва — добитѣкъ не може да дойде, а човѣкъ рѣдко, много рѣдко. Бури не могатъ да разлюлеятъ повърхността на водата. Тя се отича само презъ тѣсно гърло — тераса и пада на стръмни водоскоци въ долинага на Тиха-Бистрица. Неизказана тишина владѣе тукъ, тя сама те предразполага къмъ молитва. Ти си въ една бездна — при тебъ дълбоко синьо езеро, надвиснали отъ всѣкжде високи гранитни върхове и отгоре въ безкрая синьо небе и грѣщо слънце. Часове минаватъ въ унесъ, ти забравяшъ всичко и чувствувашъ само душата си. Тя говори съ скалитѣ, съ езерото, съ смриката и съ небето.

За мигъ се зададе лодка, каточели се измъкна изъ скалитѣ. Въ нея седналъ въ бѣли блестящи одежди вдъхновенъ човѣкъ. Той бѣ младъ съ прекрасни чѣрти, но лицето и погледа му говорѣха, че той е надживѣлъ вѣковетѣ. Лодката сама се хлъзгаше по тихата повърхност на водата и приближи до насъ. Огънь се лжчеше отъ лицето на странника. Той каза тия думи: „Това е езерото на душата, тукъ обитаватъ само чиститѣ души и най-старитѣ живи Братя на Човѣчеството, които помагатъ на всичко по земята.“

И дигна ржката си нагоре, поздрави ни и изчезна заедно съ лодката...

Можеби това бѣше само унесъ. Но езерото и всичко около него е мѣсто кждѣто живѣе само душата. Така е чисто тамъ, така е тихо, че човѣкъ се излжчва отъ тѣлото...

* * *

Ние тръгнахме нагоре къмъ северъ по непристѣпенъ високъ преслапъ. Отъ горе се виждатъ тритѣ Градински езера въ пропастьта. Да, това е хубаво име — всичко това, и върхове, и скали, и трѣва, и вода е една дивна градина на душата! На изтокъ, подъ самия връхъ Голѣмъ-Поличъ, въ скалитѣ, едно друго голѣмо езеро подобно на сърце, скжтало водитѣ си на още по-недостъпно мѣсто. Ние се спуснахме, съ рискъ за живота, по отвѣснитѣ скали. Стигнахме езерото, то е сжщо така хубаво и вълшебно.

Привечерь по тъмно се прибрахме при приятелитѣ край второто езеро отъ Еди-голъ. Разправихъ на Учителя за Езерото на душата въ

пазвитѣ на Поличитѣ. И той ми каза: „Тамъ наистина обитаватъ възвишени сжщества.“

Едно дълбоко желание остана въ душата ни — да посѣтимъ пакъ и за по-дълго Езерото на душата.

Ако бихъ билъ магъ, при езерото на душата бихъ произнесълъ истинското си име. И знамъ, че скалитѣ ще се разтворятъ и азъ ще влѣза въ селенията на тия вѣчни Братя-мждреци да живѣя и се уча при тѣхъ на животъ и добро.

* * * * *

Лия

Искахъ.

Нѣкога, когато не знаехъ, не мислѣхъ, не вѣрвахъ, че мога да Те срещна въ житейския си пжтъ, ревниво се спирахъ да препрочитамъ по нѣколко пжти разказитѣ за Самарянката, Хананейката, Сирофини-киянката и трогателния разказъ за Мария Магдалина.

Тогава искахъ да проникна въ душитѣ имъ, да чуя мелодията на сърцето имъ.

Какво ли би било, ако бѣхъ на тѣхно мѣсто?

Искахъ да се върна две хиляди години назадъ. Искахъ да се върне цѣлия животъ и ведно съ него да се върнешъ Ти. Да се върнешъ тамъ на Якововия кладенецъ, да поискашъ почерпалото ми за вода: „Ако би знаяла кой ти говори, ти би му дала да пие, а той би ти далъ жива вода, отъ която ако пиешъ нѣма да ожаднѣешъ во вѣки.“

Бихъ искала да се върна тамъ, въ прекрасната Иудея, и всредъ тълпата, едва провирайки се, да хвърля маслиненна клонка предъ нозетѣ Ти и да изпрося изцеление за себе си и за своитѣ близки.

Бихъ искала да бжда отъ гладуващитѣ три дни въ планината зарадъ Твоето слово. Бихъ искала да бжда едно отъ ония мѣнички деца въ древния Иерусалимъ, които Ти благославяшъ. Най-после бихъ искала да бжда Магдалина, само да мога да Те видя, да мога да се доближа до Тебе.

А сега какво да кажа?

Азъ бѣхъ на Якововия кладенецъ и чухъ сжщитѣ думи. Бѣхъ въ Иудея и получихъ изцеление. Бѣхъ на планината и слушахъ Твоето слово. Била съмъ и Магдалина. А сега съмъ едно отъ ония мѣнички деца, които Ти благославяшъ.

И сега виждамъ въ душитѣ на нѣкогашнитѣ избраници и чувамъ мелодията на сърцето имъ, защото това е мелодията на собственото ми сърдце.

Georg Nordmann

Градинарьтъ

Когато дойде пролѣтъта, небето ще стане синьо и върху него ще блѣснатъ като бѣли видения нацвѣтлилъ дървета на твоята градина. Тогава азъ ще стана твой градинарь.

Презъ нѣкой часъ на работния день ти ще се покажешъ на прозореца, за да погледнешъ градината и прелетнитѣ птици. Азъ ще зърна за мигъ кроткото сияние на твоята усмивка и пролѣтъта ще влѣзе въ моята душа...

Ще настъпи тиха вечеръ. Слънцето ще потъва на залѣзъ и пурпурнитѣ му огньове ще запалятъ заснѣженитѣ още върхове на планината. Тогава азъ ще тръгна бавно, незабелѣзанъ отъ никого, получилъ вече своята заплата.

Следъ буря.

Когато градината ми бѣше пълна съ узрѣли плодове, тогава съкашъ всички бѣха богати и рѣдко прекриваше нѣкой прагътъ на моя домъ. Азъ бѣхъ затворилъ, и никой не можеше да види натежалитѣ клони съ богатитѣ дарове, затова и не прескочи гладенъ друмникъ да го нахраня съ тѣхъ. Ничия ржка се не протегна, за да я даря съ капка радостъ!

Днесъ, следъ като надъ моя домъ и моята градина премина свирепа буря и градоносни облаци излѣха страшенъ гнѣвъ; сега, когато сочните плодове разкъсани лежатъ по калната земя, предъ вратата чакатъ гладни хора... Азъ се разхождамъ тамъ унилъ и тжженъ. Сълзи прииждатъ на очитѣ ми и падатъ по земята заедно съ останалитѣ по листата капки дъждъ. Въ душата ми нѣщо плаче безнадеждно и горчиво!...

Сега азъ едва намирамъ нѣкой изостаналъ следъ бурята плодъ, доближавамъ съ плахи стѣпки оградата и го подавамъ. Взема го една ржка, а тамъ сж протегнати още много!

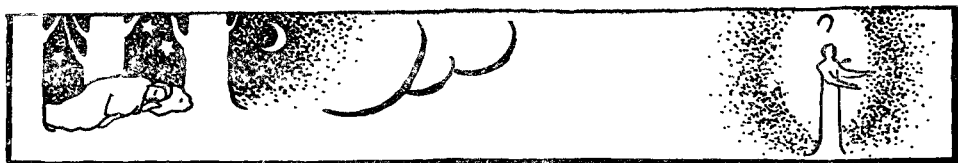
Нѣкога слънцето изсипа тукъ купища отъ своето обилие. Тогава никой не дойде. Може би всички се боеха отъ затворената врата и високитѣ зидове. Следъ бурята, азъ се научихъ да бжда щедъръ, разтворихъ нашироко портитѣ. Събраха се тамъ бледни, гладни хора, съ посърнали очи, съ протегнати ржце. Но плодоветѣ сж изпадали.

Азъ плача безгласно въ разплаканата си градина. Диря между клонитѣ изостаналъ плодъ, за да изпълня повелята на моето сърдце, но тжга ме задушаватъ — тжгата по нѣщо отминало за винаги...

Отъ вѣнъ ме гледатъ унили и молящи очи. Тѣ чакатъ.

Азъ днесъ съмъ щедъръ, мои братя, но станахъ беденъ. Това що мога да ви дамъ е дѣлъ отъ мойта бедностъ!

Страданията и бедността разтвориха портитѣ на моя домъ. Тѣ ми донесоха огнени часове, свѣтлилъ сълзи на очитѣ, и скъпия даръ на щедростъта въ моето сърдце.

Съвпадения.

Презь миналия месецъ, мжжътъ на една наша позната, отива су-
тринътъ на чешмата въ двора, да измие челюститъ на изкуственитъ си
зжби. Обаче, при измиването, една отъ челюститъ пада отъ ржцетъ му
на плочитъ и се счупва на две. Сжщиятъ день къмъ обѣдъ, той
излиза отъ дома си, за да направи редовната си разходка и слънчева
баня близо до линията (София — Горна-баня). Товаренъ влакъ минава
и го прегазва наполовина.

* * *

Презь лѣтото хилядо деветстотинъ двадесетъ и втора година,
единъ мелничаръ живѣлъ до това време въ с. Тракиецъ, Хасковско,
дето експлоатиралъ една тамошна мелница, ми разказа следния слу-
чай, който ни представя ясна картина за прераждането.

Жителъ отъ селото Тракиецъ, който му лично разказалъ случката,
отишълъ да смеле брашно на една отъ воденицитъ въ края на са-
мото село, която е водна — имала е за двигателъ хоризонтално колело
съ вертикална ось, на улей. Той е билъ съ детенцето си, което е било
на около петъ години. Последното се било заиграло около воденицата,
а той улисанъ въ работата около мливото, не обърналъ внимание
къде играе детето, и че то било на опасно мѣсто, до самия улей. Де-
тетото играейки на това мѣсто, се хлъзнало и паднало въ улея, пълненъ
съ вода. То изпищяло, но не могли да му се притекатъ овреме на
помощъ, и то се удавило

Минало време. Сжщиятъ човѣкъ ималъ дете, което, когато е
станало на сжщата възраст, за изненада на родителитъ му, когато
наближили веднѣжъ сжщата воденица забелѣзали, че то съ предпаз-
ливостъ и страхъ говори за водата на воденицата, казвайки на
баща си: „Тате, азъ тукъ съмъ падала, давила съмъ се на това мѣсто“
сочейки улея.

Нека самъ читателътъ извади заключението си отъ тоя фактъ.

Съобщава: Ииженеръ Р. Н.

ВЕСТИ

Идеитѣ на Всемирното Бѣло Братство въ чужбина.

Изъ В. „Heroldo de Esperanto“ „Високиятъ идеалъ“ е лекция отъ П. Джновъ, бѣловласъ философъ и идеалистъ. Портретътъ му показва очебийна прилика съ Р. Тагоре. Сравнявайки думитѣ на П. Джновъ съ тия на Онисабро Дегучи, азъ мисля, че цѣлото трѣбва да носи надпись: Духовно Възраждане.

Органътъ на Теософската есперантска лига за Вс. Б. Братство.

В. „Espero Teosofia,“ органъ на тая лига, пише: „Харесаха ни се много идеитѣ на библиотека „Nova kulturo.“ Ще цитираме нѣколко думи отъ тамъ: „За насъ не сѣществуватъ отдѣлни религии, за насъ не сѣществуватъ отдѣлни нации, партии и секти — за насъ всички сѣ братя, всички сѣ синове Божии“

Япония и Вс. Б. Братство.

Японскиятъ в. „Zinrin Aizen sinbun“ помѣства статия съ портрета на Учителя. В. „Zinsygo sinbun“ печата въ нѣколко броя подъ редъ статии за идеитѣ на Учителя.

Писмо отъ Стеланъ Енгхолмъ.

„Съ голѣма радостъ прочетохъ последния брой на „Nova kulturo.“ Когато за пръвъ пжтъ чухъ за вашето движение, азъ наистина се малко осъмнихъ въ него. Има толкозъ много движения (религиозни и други) въ наши дни, но много отъ тѣхъ сѣ безмислени. Ето защо азъ се много радвамъ сега, когато намѣрихъ смисъла на вашето движение или, по-добре, смисъла на вашия начинъ на живѣене и чувство за живота. Струва ми се, че думитѣ на вашия Учителъ съдържатъ най-дълбокитѣ мисли, които човѣкъ е изрекълъ въ наше време.“

Немското списание „Das Wort“ за Вс. Б. Братство.

Едно ново движение на Любовта е намѣрило почва за растежъ и въ България. Отъ Бургасъ се разпраца по цѣлъ свѣтъ списанието подъ името „Nova kulturo,“ което си поправи пжтъ и къмъ Битингхаймъ.

Изявитель на това движение е П. Джновъ, който се родѣ по мисль и идеи съ Свенденборгъ и Махатма Ганди. Той отъ 30 години

проповѣдва продължаване дѣлото на стария български реформаторъ попъ Богомилъ. Идеитѣ на П. Джновъ сж основани чисто и сърдечно върху божественитѣ заповѣди за Любовта. Той препоръчва безмесна храна. Привърженицитѣ му се наричатъ братя и сестри.

Безсъмнение Господъ ще благослови тая група отъ Неговата армия на "Свѣтлината."

Италия.

Въ последно време въ разни градове на Италия започнаха да излизатъ нови окултни списания. Отъ тѣхъ най-нови сж: „*Ali del pensiero*“ — излиза въ Рурване.

„*Araldo della Saluto*.“

„*Luce*“ — излиза въ Римъ.

„*Scienza della spirito*“ — въ Римъ.

Сп. „*Araldo della Saluto*“ въ последнитѣ си 4 книжки продължава да печата въ италиянски преводъ беседитѣ на Учителя, между които „Старото и ново човѣчество“, „Влиянието на слънчевата енергия“, „Новата Ева.“

Списание „*Ali del pensiero*“ приготвя преводи отъ беседитѣ на Учителя за печатане въ следнитѣ книжки.

Списание „*Luce*“ печата едно изложение върху живота на Вс. Б. Братство отъ българската писателка Мара Бѣлчева.

Въ Венеция излѣзе книгата. „*I miei pensieri psicologici*“ отъ младия италиянски писателъ Джованни Баронъ. Въ нея авторътъ дава въ италиянски преводъ много извадки изъ беседитѣ на Учителя: изъ беседата „Високиятъ идеалъ“, изъ беседата „Любовта“ и пр. Вижда се, че въ Италия почватъ да се интересуватъ живо отъ движението на Вс. Б. Братство и съ интересъ печататъ преводи отъ беседитѣ на Учителя. Тѣ все повече разбиратъ значението и важността на учението на Вс. Б. Братство, и това ги кара да отдѣлятъ все повече мѣсто за беседитѣ на Учителя въ своитѣ списания.

Аржентина.

Списание „*La Estrella de Occidente*“, излизащо въ Буеносъ-Айресъ, год. IX, № 106, окт. 1932 г. печата изцѣло беседата на Учителя: „Новата Ева.“ Преводътъ на испански е направенъ отъ Магдалина де Пита, поетеса и видна ратница за новитѣ идеи.

Бразилия.

Списание „*Reformator*“, органъ на Бразилското спиритично общество, излизащъ въ Рио де-Жанейро, въ книга 22 отъ год. 50 (16 ноемврий 1931 г.) помѣства статия отъ френския писателъ-окултистъ Габриель Гобронъ за Всемирното Бѣло Братство въ България. Статията ще продължава въ следната книжка.

L'Influence de l'énergie solaire*).

(Suite)

Les trois régions se trouvent également dans l'organisme sous une forme plus achevée. C'est dans l'embryon qu'il est le plus aisé de les reconnaître. La première, l'enveloppe embryonnaire externe s'appelle ectoderme — la visible; celle qui est intermédiaire s'appelle mésoderme, et celle qui se trouve au centre, la plus interne, se nomme endoderme.

L'énergie que notre soleil reçoit du soleil central de notre univers visible est d'abord positive, mais elle se polarise ensuite en positive et négative.

Il existe une loi importante que nous pouvons formuler de cette manière en parlant de la terre: sa capacité réceptive de l'énergie solaire est d'autant plus grande qu'elle est elle-même plus négative; et inversement, la capacité réceptive de la terre est d'autant moindre qu'elle est elle-même plus positive.

Tout corps céleste reçoit l'énergie par son pôle négatif et la renvoie par son pôle positif.

La plus grande partie de l'énergie que notre soleil reçoit du soleil central est consommée par le soleil même. Ce n'est qu'une partie relativement minime qui s'en va aux planètes. Les énergies que la terre reçoit du soleil se transforment considérablement car lorsqu'elles pénètrent les couches terrestres, ces dernières en absorbent tous les éléments nourriciers et ce qui reste n'est plus d'aucun profit. Aussi la terre rejette-t-elle dans l'espace cosmique les énergies ainsi transformées et qui ne sont plus propres à son développement. De là, en suivant certaines voies déterminées, ces énergies retournent au soleil qui, de son côté, les renvoie au soleil central où elle subissent une modification qui leur rend leur rythme primitif.

De minuit à midi, la terre (en réalité, la partie respective) est négative et reçoit donc davantage, tandis que de midi à minuit elle est positive et donne par conséquent davantage. A partir de minuit la terre commence à projeter dans l'espace cosmique des énergies négatives tandis qu'en retour elle en reçoit des positives du soleil. C'est au coucher du soleil que la terre est positive au plus haut degré et par conséquent c'est alors qu'elle donne le plus. L'après midi la terre commence à projeter dans l'espace cosmique des énergies positives, et lorsqu'elle en a émis une quantité suffisante, elle devient négative. Cela se fait graduellement et c'est vers minuit que les énergies négatives ont la prépondérance sur les positives. La terre est négative au plus haut degré le matin au lever du soleil, ce qui signifie qu'elle reçoit alors le plus. Nous devons bien nous pénétrer de l'extraordinaire importance de ce fait afin de pouvoir apprécier à sa juste valeur la signification du lever du soleil. Il faut que nous prenions en considération la loi suivante: Nous faisons partie de l'organisme terrestre, ce qui fait que nous recevons lorsqu'il reçoit, et inversement: lorsque la terre donne, l'homme donne aussi**).

*) Voyez le N° 2 de la revue.

**) Dans la science occulte, il est établi que lorsque nous nous serons rendus

Et voilà précisément pourquoi les premiers rayons du soleil exercent l'action la plus forte. C'est à ce moment que l'organisme humain est le plus réceptif et chaque organisme en général est alors plus disposé à recevoir les énergies. Au matin, il y a toujours plus de prana qu'à midi et l'organisme vivant absorbe alors en plus grande quantité les énergies positives qui sont d'ailleurs les plus puissantes à ce moment. Les premiers rayons du soleil (au lever) sont les plus actifs; le soleil est alors à l'apogée de son activité.

„Avant le lever“ du soleil, ses rayons qui se brisent en traversant les couches atmosphériques, exercent leur action principalement sur le cerveau. „Juste au moment du lever“ de l'astre, ses rayons qui arrivent en ligne droite, agissent sur l'appareil respiratoire et sur notre sensibilité, tandis que ces mêmes rayons, quand nous nous approchons de „l'heure de midi“ ont une grande influence sur l'appareil digestif. Ainsi donc l'effet curatif de l'énergie solaire varie d'après les heures du jour: avant le lever du soleil—amélioration du système nerveux cérébral; au lever du soleil—rétablissement de l'appareil respiratoire, et de 9 heures à midi—rétablissement de l'estomac, c'est-à-dire que pendant ces dernières heures de la matinée, les rayons solaires exercent leur action curative sur l'estomac malade. L'après midi, les résultats curatifs de l'énergie solaire, sont en général, très peu importants.

A première vue, il paraîtrait que l'effet curatif des rayons solaires doit être le plus intense vers 1—2 heures de l'après-midi lorsque nous avons la plus forte chaleur. Mais si l'action curative des rayons solaires était due à leur chaleur, pourquoi alors la chaleur d'un poêle ne pourrait-elle pas remplacer cette action? Ce n'est pas la chaleur solaire qui est le facteur curatif prédominant; cette fonction appartient à de plus hautes énergies auxquelles nous pouvons donner le nom de „prana“ (énergie vitale)* et c'est le matin que la terre est particulièrement apte et disposée à les recevoir.

D'après les dernières recherches scientifiques, on déclare que les rayons solaires sont les plus curatifs avant midi; mais on pourrait objecter que lorsque nous avons le lever du soleil, pour d'autres il est midi, et d'autres encore ont alors le coucher du soleil. Alors pourquoi cette différence dans l'action curative des rayons d'après les heures du jour? La cause de cette différence est due à la diversité que l'on remarque dans l'aptitude réceptive de la terre et de l'organisme.

(A suivre)

(Article du maître Danow).

indépendants des influences de la terre, ce n'est plus par elle que nous recevrons, mais nous recevrons directement du soleil. Et c'est en cela précisément que consistera notre liberté. Les saints, par exemple, et d'autres êtres avancés reçoivent directement du soleil. Lors même que le soleil est couché, l'homme de génie, le saint ou l'initié le voit et en puise des forces. Durant le jour, nous sommes plus libres, plus indépendants; mais le soir, nous dépendons de la terre car elle se trouve entre nous et le soleil.

*) L'électricité et le magnétisme ont plus de relation avec l'état inorganique de la matière, et la prana — avec l'état organique de la matière—avec la vie.

Получени въ редакцията книги и списания:

В. „Братство“, год. V, брой 53, 18 ноемврий 1932 г. Двуседмичникъ за братски животъ. Абонаментъ: 30 лева. Адресъ: Сава Калименовъ — Севлиево.

„Възраждане“, год. XXII, кн. 3, ноем. 1932, София,

„Здравъ животъ“, органъ на Бълг. вегетар. съюзъ, год. II, кн. 3, Казанлъкъ.

„Свѣтлоструй“, год. V, брой 4, с. Щръклево (русенско).

„Свободно възпитание“, год. XI, кн. 3—4, София.

„Трезва мисль“, Любимецъ, органъ на Любимецкото Въздърж. др-во, год. I, брой 3.

„Духовна обнова“, год. XI, 1932 г., София.

„Учителска мисль“, органъ на Бълг. учит. съюзъ, год. XIV, кн. 3, София.

„Упознај себе,“ год. II, окт. 1932 г. кн. 11 Белградъ.

„The Rosicrucian Magazine,“ ноемврий 1932 г.

„Природенъ лѣкаръ“, год. V. кн. 2. Варна.

„Природа и наука,“ бр. 1, 2, 3. — София.

„Чоловиче, познай себел“ Brooklin N. Y. май 1932.

„Савле, чого мене гонишъ?“ (на украински), Brooklin. N. Y.

„Die Glocke,“ 12 год., кн. 12, 1932 г.

„Das Goetheanum“, 11 г. бр. 46, 6 ноемврий 1932 г.

„Ali del Pensiero,“ Milano, год. 1, кн. 4, ноемврий 1932.

„La Ricerca Psichica.“ (Luce e Ombra). Милано, год. 32, кн. 11 ноемврий 1932 година.

„Pour la vérité.“ Брюкселъ, год. 2, кн. 11, ноемврий 1932 г.

„Le Fraterniste,“ 1 декемврий 1932 г.

„Annales du Spiritisme,“ декемврий 1932 г.

„La Revue Spirite Belge, декемврий 1932 г. Лиежъ (Белгия).

„La Revue caodaïste.“ 2 год. кн. 19 октомврий 1932 г.

„The Torch“, органъ на канадското астрологично общество, излиза въ Ванкуверъ (Канада), год. 10, № 4, ноемврий 1932.

„Le Sincériste,“ декемврий 1932 г. Белгия.

„Fraterco“, есперантски вѣстникъ, излиза мѣсечно разпространява идейтъ на Вс. Б. Б. въ чужбина. Абонаментъ 10 лв. за година. Заслужва гореща подкрепа. адр. Сава Калименовъ, Севлиево.

„Wahres Leben“, год. 33, брой 12, дек. 1932. Leipzig.

„Les idées bonnes“, 42, rue St Jacques, 42. Paris S-e.

„Człowieku, poznaj Siebie!“ Brooklin N. Y. май 1932.

„Ricchezze italiane“, год. 2. бр. 12. дек. 1932 год.

ПРОДЪЛЖАВА СЕ ЗАПИСВАНЕТО АБОНАТИ

ЗА VII ГОДИШНИНА на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

Поканватъ се всички абонати да внесатъ абонамента. Съ това ще улеснятъ редакцията и едновременно ще услужатъ на великата кауза, за която ратува списанието, а тая кауза е: разпространение идеитъ на новата култура, на новото човѣчество!

Годишенъ абонаментъ 80 лв. въ предплата, за
странство — 1 доларъ.

Всичко се изпраща на адресъ:

Редакция на списание „ЖИТНО ЗЪРНО“,

пощенска кутия № 271 — София.

Rédaction et Administration „JITNO ZERNO“

Boîte postale № 271 — Sofia (Bulgarie).